

Dưới vòm kỷ ức

Bát
Nguyệt
Trường
An

Table of Contents

Mục lục

Mở Đầu: Chuồn Chuồn Ngang Qua

Chương 1: Kiến Hạ

Chương 2: Bốn Phương

Chương 3: Không Chịu Bỏ Qua

Chương 4: Châu Kiệt Luân Thật Tài!

Chương 5: Đồng Loại

Chương 6: Không Có Đầu Óc Và Không Có Hứng Thú

Chương 7: Cậu Có Làm Nũng Cũng Vô Dụng

Mục lục

Mở Đầu: Chuồn Chuồn Ngang Qua

Chương 1: Kiến Hạ

Chương 2: Bốn Phương

Chương 3: Không Chịu Bỏ Qua

Chương 4: Châu Kiệt Luân Thật Tài!

Chương 5: Đồng Loại

Chương 6: Không Có Đầu Óc Và Không Có Hứng Thú

Chương 7: Cậu Có Làm Nũng Cũng Vô Dụng

DƯỚI VÒM KÝ ỨC

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Mở Đầu: Chuồn Chuồn Ngang Qua

Khi mùa đông Nam Kinh bắt đầu đổ mưa, có một kiểu phong thái rất lạnh lùng.

Tần Hoài* diễm lệ, Kim Lăng* mưa bụi, chuyện cũ lục triều* như dòng nước chảy.

Thành phố này đã nhìn quen những tòa nhà cao tầng ngày một nhiều và Vương triều dần sụp đổ, sinh mệnh thăng trầm bình thường như thể tiếng hít thở của nó vậy. Huy hoàng hay lụi tàn, rực rỡ hay âm đạm, nó đều thân nhiên như không.

Cơn mưa bụi khiến miếu Phu Tử* yên tĩnh đi nhiều. Khu chợ huyên náo bên cạnh lúc này cũng phần nào mất đi vẻ nhộn nhịp, những vụn rác ngày thường hay lăn lộn theo gió đều bị nước tích trên đường nhựa dính lại, trong không khí ẩm ướt xua đi mùi đậu phụ thối, cũng xua đi những du khách chụp ảnh lưu niệm đang nhốn nháo trên cầu.

Trần Kiến Hạ đứng bên bờ sông Tần Hoài rất lâu, lặng lẽ nhìn chăm chăm vào đôi rồng uốn lượn khá lớn ở phía đối diện.

Ban nãy người tài xế có nói chuyện với cô, hỏi cô đến công tác hay đến gặp bạn.

"Không phải đi công tác. Tôi không có bạn bè ở đây."

Trần Kiến Hạ trước nay vẫn luôn không có bạn bè thân thiết. Người mẹ và em trai trước đây từng tránh mặt cô không xong bây giờ lại thường xuyên gọi điện thoại cho cô, rất thân thiết và tự nhiên. Mọi thứ trong quá

khứ đều bị thời gian chìm đến mức dần dần nhạt phai, mỗi liên hệ huyết thống không thể nào dứt bỏ được, đối với Kiến Hạ của ngày hôm nay càng đi càng nhanh, ngược lại lại thể hiện uy lực đích thực của nó. Chỉ có họ vẫn còn ở bên cạnh cô.

Những người quan trọng càng ngày càng ít, những người còn lại cũng càng ngày càng trở nên quan trọng.

Cô men theo bờ đá tiến về phía trước, vừa đọc thầm tên của từng người điêu khắc chạm nổi một vừa chú tâm nghiên ngẫm sự huyền diệu bên trong đá. Năm đó cô từng mua một chiếc quạt tay trong phủ tổng thống, trên mặt trước có ghi Thiên hạ vi công, mặt sau viết Bác ái. Cô còn cầm chiếc quạt đó đi quanh miếu Phu Tử nửa ngày, đứng ở trước bờ đá năm đó mới khánh thành, dùng chiếc quạt diễn vai người chạm khắc nổi. Cô diễn Liễu Như Thị*, anh diễn Đường Dần*, diễn giống y đúc, anh và cô còn coi như không có ai xung quanh, mặc cho bao người đang ùn ùn dừng lại để chụp ảnh.

Cô đứng trước bức tượng đá hơi ngẩn ngơ, cũng có chút nuối tiếc.

Khung cảnh đẹp như vậy, cô lại không có lấy một tấm ảnh lưu lại. Họ của năm đó đều bị máy ảnh của những người lạ mang đi, không biết đã đi về phương nào rồi.

Lối đi bên bờ không dài lắm, cô chỉ đi một chốc đã đến đoạn cuối, ngẫm nghĩ một hồi, cô mua một tấm vé du lịch bằng thuyền 60 tệ.

Người bán vé nói với cô mười phút sau thuyền mới khởi hành, cô tỏ ý đồng ý đợi.

Người đàn ông ở chỗ bán vé nhìn thấy cô gái trước mặt cầm chiếc ô giấy dầu*, khóe miệng nhếch lên định trêu ghẹo mấy câu lại bị ánh mắt lạnh lùng của Kiến Hạ chặn ngang.

Trần Kiến Hạ cũng ngược lên nhìn chiếc ô giấy dầu màu xanh đen, rất nặng, chất lượng không tốt chút nào. Lúc trời vừa mưa, cô đã mua chiếc ô này ở một tiệm đồ lưu niệm trong chợ, không hề rẻ tiền, dầu biết bị hớ một vốn to nhưng cô vẫn không hề tính toán.

Ngay từ nhỏ Trần Kiến Hạ đã không thích tính toán, chỉ là cô đã từng không thể không tính toán và phải ngoan cố chống cự với sĩ diện của mình. Bây giờ trưởng thành độc lập rồi, ở một mức nào đó không còn bị tiền bạc bức ép, loại cảm giác tự do này vô cùng thoải mái. Có phải bị hớ hay không, từ lâu đã biến thành một ý nghĩ vánh vất trong giây lát.

Chỉ là rất đáng tiếc! Cô nhìn chăm chăm vào những vết lấm tẩm và vết keo trên chiếc ô giấy dầu mà nhăn mày nhăn mặt.

Năm ấy cô cầu mưa lâu như thế chính là để cản rằng mua một chiếc ô giấy dầu. Anh rất không thoải mái với những lời nhắc đi nhắc lại của cô, thế nhưng vào đúng lúc trời đổ mưa, anh kéo tay cô chạy đến bên bờ sông Tân Hoài, nhét chiếc ô vào tay cô.

Chiếc ô trong kì ức hoàn mỹ như vậy, sau này bị cô vứt vào xô nào rồi?

"Được rồi được rồi, không phải em muốn diễn Hồng Lô Mộng ư? Diễn đi diễn đi, em gái Lâm, lúc này đến lúc em phải nôn ra máu rồi, action!"

Anh nói như vậy, đúng không?

Chiếc ô giấy dầu gợi lại một số hồi ức, lại làm mờ đi một phần.

Người đàn ông bán vé gõ gõ bờ cửa sổ, khiến Trần Kiến Hạ tỉnh ra.

"Khách quá ít, chị đừng ngồi nữa, bọn họ cũng không muốn cho thuyền chạy vì chút người như vậy."

Trần Kiến Hạ lại một lần nữa nhìn anh ta lạnh lùng: "Sao nào? Tôi chờ."

Người đàn ông khó xử, hơi rụt cổ lại, anh ta nhắc điện thoại lên gọi điện. Một lát sau, người chèo thuyền bực dọc hét lên: Kiến Hạ lên đầu thuyền.

Chuyến tham quan bằng thuyền bắt đầu từ miếu Phú Tử, từ từ đi về hướng công viên Bạch Lộc Châu*. Kiến Hạ là hành khách duy nhất trên thuyền, ngồi ở hàng thứ ba từ dưới lên, bên cạnh cửa sổ. Hướng dẫn viên ngồi đằng sau cô, hàng ghế số một từ dưới lên, trong tay cầm loa, đeo mic trên tai, từ lúc Kiến Hạ bước lên thuyền đã liếc xéo, khuôn mặt lạnh lùng nhìn cô, sau đó dùng chất giọng trầm bổng bắt đầu giảng giải về cảnh sắc hai bên bờ.

Kiến Hạ không hề nghe.

Cô cùng từng ngời thuyền để tham quan, nhưng không phải loại to như thế này, là chiếc thuyền có gắn động cơ mô tơ, kêu ình ình. Người chèo thuyền đẩy mái chèo, chỉ đưa họ đi một đoạn ngắn, giảng giải cũng không chuyên nghiệp, còn lẩn âm địa phương và tiếng cười. Kiến Hạ cãi nhau với anh, cầm nước mắt, cứng đầu cứng cổ không thèm để ý đến anh, ngẩng đầu nhìn hai bờ, cố gắng tưởng tượng phong cảnh ngàn năm trước của Tần Hoài, lại chỉ vì một câu của người bên cạnh "Đồng Tiểu Uyển* cũng coi như là phụ nữ tri thức thời đó rồi nhỉ?" mà cười.

Bây giờ chỉ còn lại tiếng thở dài.

"Chị không cần kể. Tôi không cần nghe."

Cô ngoảnh đầu lại mỉm cười với hướng dẫn viên, người đó ngây người, dường như cảm thấy như vậy không hợp với quy tắc, định từ chối.

"Thật đó, chị có thể nghỉ một lát, tôi sẽ không khiêu nại chị đâu."

Cô gái hướng dẫn viên tròn mắt, nghĩ lại thì làm thế bản thân cũng thừa hơn nhiều, gật đầu, co người lại rồi vùi đầu vào chỗ ngồi.

Kiến Hạ dựa đầu vào cửa sổ. Chiếc thuyền lớn chạy khoan thai cuối cùng cũng đẩy bờ miếu Phú Tử hiện đại về phía sau, men theo con đường sông xanh ngọc bích tiến về phía trước, tường trắng ngói đen ở hai bên như một bộ phim không âm, không ngừng lùi về phía sau. Chuyển đi này mang theo Kiến Hạ, từng tấm từng tấm thời gian đọc ngược. Trăm năm rục rở huy hoàng rồi lại khói lửa tang thương, cho dù lưu lại một sợi hồn phách cũng chỉ có thể trôi nổi trên không trung nhìn máy ảnh kỹ thuật số của du khách mà cười thôi nhĩ!

Lúc qua cầu, động cơ của thuyền có trục trặc, chỉ đành dừng ở dưới cầu. Dưới trụ cầu dùng chữ Âm Dương làm loạn trật tự rồi khắc câu thơ đầu "Hồng đậu sinh Nam quốc"* trong bài Tương tư, khu nhà cổ ở hai bên bờ sớm đã cải tạo thành câu lạc bộ cao cấp, trước cửa loáng thoáng nghe thấy tiếng nhạc tản mạn truyền trong cơn mưa.

Như bị ma xui quỷ khiến, Kiến Hạ đẩy cửa ra. Không khí ẩm và lạnh làm cô hơi run rẩy.

Giai điệu là bài Chuồn chuồn ngang qua của Trương Quốc Vinh.

Nếu em không có cách nào vì anh mà dừng bước chân

Nguyện cùng người kinh qua con đường sóng gió

Không sợ, đối mặt với sinh mệnh vô thường này.

Kiến Hạ phút chốc nghe thấy khặc nhẹ ở xương cổ. Bệnh ở gáy của cô chữa mãi chưa khỏi, lúc này khớp chợt ngưng trệ, lại giống như dây đàn đứt mất lí trí, bụp xuống đất một cái.

Để anh làm một chú chuồn chuồn ngang qua con đường em đi

Lưu lại những năm tháng không thể hoài niệm

Giải thoát sinh mệnh rẻ rúng này của anh

Khiến em được yêu là vinh dự của anh

Dẫu ai đang chê anh bị mê hoặc

Không nhận cũng không cần thiết mất hứng.

Từng có một thiếu niên, đứng trên thuyền chèo mái thuyền, lớn tiếng hát cho cô bài này. Cô nghe không hiểu tiếng Quảng Đông, hỏi anh đang hát gì, anh nói, Trần Kiến Hạ, em hãy xem như từng lướt ngang qua một chú chuồn chuồn là anh đi.

Người thiếu niên sống không keo kiệt, sẽ tùy tiện nói "123 Lâm Đại Ngọc, đến lướt em khóc rồi, action", trong thời khắc chia ly, đã yên lặng đứng ở mũi thuyền, chăm chú nhìn vào mắt cô rồi nói.

Em hãy xem như, từng lướt ngang qua một chú chuồn chuồn là anh đi.

Trong dòng nước mắt, bài thơ Tương tư dưới cầu nhòa đi, Kiến Hạ khóc òa lên như thể xung quanh không hề có bất kì ai, lông mi, kẻ mắt đều dính vào nhau.

Nam Kinh đúng là một thành phố lạnh lùng. Trước đây cô chưa từng cảm thấy như thế.

Lần đầu đến đây, chợ miếu Phú Tử huyền náo mở rộng vòng tay đón chào cô. Phở tổng thống, quán bánh trôi nước, lăng Minh Hiếu*, canh miến tiết canh vịt, cua vàng... không có một nơi nào lạnh lẽo. Có thể là do chàng trai bên cạnh cô có một trái tim nóng trong lồng ngực, đến cả Nam Kinh cũng nể mặt cô mấy phần.

Hoặc lạnh lẽo là chính cô, không có niềm vui ngạc nhiên và cảm ơn, biết càng nhiều lại càng lạnh lùng.

Kiến thức như một loại thực phẩm, không ngừng nuôi dưỡng một con dã thú trong lòng cô, con dã thú đã từng bị đói như mèo, nhưng giờ đây nó đã lớn rồi, con người yếu đuối của cô cuối cùng có thể nở mày nở mặt sau lưng nó, không bao giờ bị người khác ức hiếp nữa.

Cô thà dành ra vô vàn năm để một mình nuôi con dã thú đó lớn cũng không muốn dựa dẫm vào anh.

Kiến Hạ hỏi chính mình vô số lần, mày hối hận không? Trần Kiến Hạ, mày hối hận không?

Đáp án luôn là sự phủ nhận của cô. Kiến Hạ hiểu rõ, ban đầu cô có chọn con đường nào, kết quả vẫn luôn là hối hận.

Cho nên, cô âm thầm nói với chính mình, cảm giác đó không gọi là hối hận mà gọi là tham lam.

Bởi thế, có tham lam thế nào đi chăng nữa, những thứ mà cô muốn có cũng chỉ là cưỡi con dã thú trong lòng mình, đi bắt lấy chú chuồn chuồn từng lướt ngang qua con đường cô đi.

Chú thích:

Chuồn chuồn ngang qua (路过蜻蜓): bài hát của ca sĩ người Hồng Kông Trương Quốc Vinh.

Tần Hoài: là một quận của thành phố Nam Kinh, tỉnh Giang Tô, Trung Quốc. Quận này có diện tích 22,34 km², dân số khoảng 300.000 người. Quận Tần Hoài có 5 khu phố.

Kim Lăng: tên gọi trước của Nam Kinh, dưới thời Tần Thủy Hoàng.

Lục triều (220 hoặc 222 - 589): là một danh từ dùng để chỉ sáu triều đại trong các thời kỳ Tam Quốc (220-280), Lưỡng Tấn (265-420), và Nam-Bắc triều (420-589) trong lịch sử Trung Quốc. Đó là sáu nước Ngô, Đông Tấn, Tống, Tề, Lương, Trần kế tiếp nhau đều đóng đô ở Kiến Khang, tức Nam Kinh, Trung Quốc ngày nay.

Miếu Phu Tử: hay còn gọi là Miếu Khổng với niên đại gần 1000 năm, là nơi thờ cúng nhà giáo dục và nhà tư tưởng Khổng Tử, tại thành phố Nam Kinh, một trong những điểm du lịch nổi tiếng của thành phố này.

Liễu Như Thị: là một trong tám danh kỹ lừng danh Trung Quốc, nổi tiếng khắp Nam Kinh với vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành, cầm kỳ thi họa lại đều vô cùng tinh thông thời nhà Minh.

Đường Dần (1470 - 1524): là một danh họa, một nhà thơ nổi tiếng đời nhà Minh.

Ô giấy dầu: là một loại ô giấy có nguồn gốc ở Trung Quốc. Kiểu ô làm bằng giấy dầu này đã truyền khắp châu Á, như Nhật Bản, Hàn Quốc, Việt Nam, Okinawa, Thái Lan và Lào.

Công viên Bạch Lộ Châu: một danh lam thắng cảnh của Nam Kinh, Trung Quốc.

Đổng Tiểu Uyển: tên là Bạch, tên chữ là Thanh Liên, biệt hiệu Thanh Liên nữ sử, là người Tô Châu sống vào cuối đời nhà Minh, đầu đời nhà Thanh. Tên và tự của nàng đều vì lòng ngưỡng mộ Lý Bạch mà ra. Nàng thông minh linh tú, thần tư diễm phát, yếu điệu thiên quyên, là nhất lưu nhân vật trong đám con gái ở cự viện Tân Hoài. Đổng Tiểu Uyển là người đứng đầu trong tám danh kỹ nổi tiếng thời Minh, có Liễu Như Thị.

Bài thơ "Tương tư" của nhà thơ Vương Duy.

Hồng đậu sinh nam quốc,

Xuân lai phát kỷ chi.

Nguyện quân đa thái hiệt,

Thử vật tối tương ti (tư).

Dịch nghĩa:

Đậu đỏ sinh ở phương nam,

Mùa xuân đến, nảy bao nhiêu cành.

Xin chàng hãy hái cho nhiều,

Vật ấy rất gợi tình tương tư.

Đậu đỏ có hạt hình tròn, màu sắc tươi hồng, hình dạng đáng yêu, thường làm trang sức trên mái tóc phụ nữ. Người xưa lấy cây này biểu tượng cho tình yêu nên mới có tên là cây "tương tư".

Lăng Minh Hiếu: lăng tẩm của Chu Nguyên Chương - vị vua khai sinh nhà Minh (1368-1398), là một trong những lăng vua thời cổ lớn nhất thế giới.

DƯỚI VÒM KÝ ỨC

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Kiến Hạ

Có một khoảng thời gian, nếu có người hỏi Trần Kiến Hạ là ai, chỉ có thể nhận được hai loại đáp án.

Con trai sẽ nói, đó là bạn nữ bị ngất lúc tập quân sự.

Trong số con gái sẽ có người trả lời giống con trai, cũng có người thêm một câu sau về "bị ngất": "Chính là bạn nữ được lớp trưởng tạm thời công vào phòng y tế."

Sau đó là nụ cười âm áp, chỉ có con gái nhìn mới hiểu.

Anh chỉ là công cô ấy vào phòng y tế. Cô ấy bị ngất đi, không còn biết gì nữa. Lúc mở mắt ra, bên ngoài ánh mặt trời rực rỡ.

Cô gái xinh đẹp có làn da hơi ngăm đen ở bên cạnh cô lúc đó cười hơi khoa trương, cô ấy lớn tiếng nói: "Cậu không biết đâu, là lớp trưởng lớp bọn mình công cậu đến đây đó.". Cô thậm chí còn không ngần đầu lên nhìn kỹ người con trai đang đứng ở đâu giường mỉm cười, chỉ vội vội vàng vàng gật đầu cảm ơn, sau đó nhất quyết phải quay trở về sân vận động tham gia tập quân sự. Cô bạn kia kinh ngạc che miệng: "Cậu điên rồi hả? Cậu vừa mới tỉnh lại đó! Cậu thích tập quân sự như vậy cơ à? Tớ mà là cậu, tớ sẽ nhắm mắt lại tiếp tục hôn mê!"

Cách nói này càng khiến Kiến Hạ cảm thấy bất an.

Cô bạn kia lại tiếp tục cười ha ha, nhéo má cô: "Người đẹp, cậu dễ thương quá đi, cậu tên gì vậy?"

Kiến Hạ lúc đó không biết "Người đẹp" là cách xưng hô vô cùng phổ biến, vừa nghe xong mặt đỏ cả lên.

"Mình là Trần Kiến Hạ."

Kiến Hạ từ khi tỉnh lại lòng luôn nặng trĩu.

Bản thân vì bị ngắt mà bỏ tập quân sự, liệu có ai nghĩ cô đang giả vờ không? Cảm thấy cô đang giở bệnh tiêu thư, lười nhác, trốn tập, cảm thấy không công bằng?

Hôm nay là ngày đầu tiên của cuộc sống cấp ba, cô không muốn vì "Chế độ đãi ngộ đặc biệt" này mà để lại ấn tượng xấu trong lòng mọi người.

Giống như hồi đầu bị các bạn cấp hai ghét vậy.

Một chút cũng không mong như thế.

Trong lòng Kiến Hạ, ngôi trường cấp hai ở thị trấn huyện của cô vẫn luôn sôi sục như một nồi cháo, bất kể là ai cũng có trò này trò kia. Học sinh bỏ tiết, đánh nhau, yêu sớm, thầy cô cũng mắt nhắm mắt mở, lười nhúng tay vào, lười quản quá nhiều việc.

Dẫu sao chốn những học sinh đó thuộc về tốt nhất chỉ là trung cấp, cao đẳng, phần lớn cũng chỉ là cố hoàn thành chế độ giáo dục bắt buộc 9 năm, lấy được bằng tốt nghiệp rồi đi làm hoặc nhập ngũ.

Nhưng Kiến Hạ thì khác, cô là hi vọng của thầy cô.

Thầy chủ nhiệm đã tiên đoán là cô sẽ là học sinh nữ đầu tiên trong lịch sử của trường này thi đỗ trường điểm của huyện. Những thầy cô này cũng không khích lệ, cổ vũ cô, họ chỉ có thể cố bảo vệ cô, để cô ngồi ở vị trí cố định bàn đầu, mãi mãi không đổi chỗ, không cần tham gia dọn vệ sinh.

Giống như một hạt đậu Copper trong một nồi cháo tạp nham, dầu nấu thế nào cũng không bị nát.

Cho nên mọi người đều không thích cô.

Và cũng không có ai bắt nạt cô.

Mọi người đều cảm giác cô như người của thế giới khác, là con cưng của thầy cô, sau này sẽ là phượng hoàng bay đậu trên đầu cành cây. Con chim phượng hoàng này không cần phải chuyển chỗ vùng với linh kính đồ đạc vào mỗi cuối tuần, cũng không cần phải lau bảng, quét dọn lớp học. Con trai không trêu cô cũng không chọc tức cô, không có tin đồn cũng không có scandal; con gái coi cô như người vô hình, bàn tán chuyện gì cũng không gọi cô một tiếng, lúc rủ rín hay gọi đồng bọn cũng chú ý tránh hướng cô đi. Chỉ là ai cũng không biết, Trần Kiến Hạ lúc nào cũng cúi đầu bận rộn cân bằng phương trình, mỗi giây mỗi khắc đều chăm chú lắng nghe mọi động tĩnh xung quanh.

Cô chỉ là một con chim phượng hoàng được hưởng chế độ đãi ngộ đặc biệt, đang bay về cành cây ngô đồng ở phương xa.

Có lúc, cô mang cảm giác vượt trội sớm đã quen đi thương xót những người bạn đồng trang lứa chưa biết tương lai gian khổ; có lúc, cô lại thương xót chính cảm giác vượt trội mà sớm đã quen đó.

Cuộc sống cấp hai của Kiến Hạ giống như hai loại cảm xúc bị nấu nát như trứng ốp la. Cô thường ngẩng đầu trong tiết tự học náo loạn, ồn ào mà thờ dài, một loại cảm giác bất lực mất mát dần xâm chiếm lấy tâm hồn cô.

Mọi người vui như vậy, rốt cuộc là đang cười gì vậy chứ?

Và, tất cả những điều đó đều không liên quan đến cô, thậm chí cô bắt đầu lo lắng, sau này khi già đi, ngoảnh đầu nhớ về năm tháng niên thiếu, liệu có phải chỉ có một khoảng không trống rỗng?

Một khoảng không trống rỗng, mang theo cả tiếng huyền não đi cùng...

Cũng chính trong mùa hè năm đó, cô nhận được giấy báo trúng tuyển của trường điểm ở huyện, đồng thời cũng nhận được cơ hội gặp gỡ lãnh đạo Bộ Giáo dục. Trường trung học phổ thông Chấn Hoa đứng đầu tỉnh lần đầu tiên tiến hành chọn lựa những học sinh ưu tú ngoài tỉnh, theo cách nói của thầy cô trường điểm trong huyện là: cướp học sinh.

Bị cướp chính là Trần Kiến Hạ.

Lần đầu tiên Kiến Hạ hiểu được tại sao con gái lại thích xúi giục con trai đánh nhau vì mình.

Cảm giác đó thật tuyệt.

Bố mẹ cô mua pháo rồi đốt trước cửa nhà, em trai vừa mới lên cấp hai của cô liền bị tất cả các người lớn xoa đầu "dạy dỗ": "Sau này nhất định phải học giỏi như chị con.", cứ vậy, cho đến khi em cô cũng phải thấy phiền mà chuồn mất. Kiến Hạ cảm thấy đó là kì nghỉ vui nhất từ khi cô đi học đến nay, vui đến mức cô gần như sợ kì học mới sắp tới.

Trước khi khởi hành, mẹ cô vẫn đang loay hoay làm sao để đóng hành lý cho cô, mùa hè nóng bức không chịu được nhưng lại không nỡ bật điều hòa, quạt điện toàn thổi gió nóng đến lại càng khiến mẹ cô khó chịu. Bà vừa dọn hành lí vừa làu bàu, nói mãi cũng chuyển sang ngữ điệu dạy dỗ, nói cô lên tỉnh học hành nhất định phải phấn đấu, không được làm mất mặt người nhà, không thì còn không bằng học trường điểm ở huyện, tiết kiệm tiền nong, lại gần nhà còn có thể kèm em trai vừa lên cấp hai, cô đi là ở nhà chẳng còn ai dạy em học nữa, học cấp hai căng thẳng, để kéo dài như thế thì biết giải quyết sao...

Trần Kiến Hạ nghe nhiều đến nỗi thấy phiền, liền túm lấy chiếc túi bò xộc xệch, nói muốn ra ngoài đi dạo chút.

"Trời nắng thế này mà chị không sợ nóng à?"

Em trai đang ngồi ở sô pha, vừa ăn kem que vừa dán mắt xem phim truyền hình, Trần Kiến Hạ lén lút lườm thẳng em mình.

Huyện nhỏ, chỉ có một trung tâm thương mại, vài tuyến đường chính giao nhau thành ngã tư, tòa nhà cao nhất ở vị trí trung tâm chính là bách hóa số một của huyện.

Rất lâu về trước, nơi này rất thịnh vượng vì chính phủ huyện và chợ nông phẩm, rất lâu rất lâu sau này, là do KFC, NIKE, SONY, Châu Đại Phúc. Ngoài trung tâm thương mại này, người trong huyện chẳng còn nơi nào có thể đi dạo phố một cách bình thường nữa, cho nên những người quen thường vô tình gặp gỡ ở nơi phần hoa duy nhất trong huyện nhỏ này; có lúc, chỉ trong đoạn đường dài mấy bước chân, Kiến Hạ cũng bắt gặp cặp đôi trong lớp đang cùng nhau ăn một que kem ngọt ngào, hoặc mấy bạn nữ cùng lớp túm tụm lại một chỗ léo nhéo xem cái chun buộc tóc nào đẹp hơn.

Hôm đó, Kiến Hạ một mình đi dạo trên con đường này, đường rất vắng người. Hai giờ chiều thứ tư, ngày nóng nhất tháng tám, cũng là thời điểm nóng nhất trong ngày, Kiến Hạ giẫm bước lên bóng của những tòa nhà và cây bên đường, cúi đầu không nhìn cửa sổ phòng bếp ở hai bên, tóc mái thưa bay nhẹ qua đôi lông mày. Lúc qua đường, khí nóng từ ô tô phụt vào chân dọa cô một nhịp, cô vươn tay trái che mắt lại mới cảm thấy mát mẻ hơn đôi chút.

Cô không biết phải đi về đâu, cứ tiến về phía trước mà thôi. Có lẽ sắp phải lên tỉnh học nên lòng có chút hoang mang.

Cũng không biết thế nào, nhớ hồi học cấp một, mẹ dắt tay cô và em trai đi đến trung tâm bách hóa mua kính lão cho bố, em trai hồn nhiên hỏi mẹ tỉnh, thành phố ra sao, lúc đó mẹ trêu em, thành phố chính là rất nhiều bách hóa hợp lại với nhau. Còn cô lại nghe được các bạn nữ khác nói bách hóa số

một không có gì vui cả, thậm chí quán ăn nhanh cũng chỉ có KFC, đến cả Mc Donalds cũng không có, đừng nói đến Pizza Hut...

Vẫn là thành phố vui hơn, bọn họ nói.

Mấy cái tên đó cô vẫn luôn nhớ cho đến tận cấp hai. Hồi học cấp hai, học sinh ngoan như Kiến Hạ chưa từng ra quán net, cô nhân cơ hội giúp thầy cô sắp xếp đề bài tập ở phòng giáo vụ mà lén lút dùng máy tính mở trang chủ của Tân Lãng, nhập vào ô tìm kiếm hai chữ Pizza Hut. Đó là lần đầu tiên cô nhìn thấy pizza có hình dáng như thế nào.

Còn lúc đó, mẹ xoa đầu em trai, cười mà nói rằng, sau này học giỏi thì có thể vào thành phố học đại học.

Những lời này xưa nay bố mẹ luôn nói với em trai nhưng cuối cùng học sinh ưu tú mà Chấn Hoa cướp đi lại là Kiến Hạ.

Kiến Hạ ngẩng đầu nhìn tấm biển bách hóa số một, nó sớm đã mất màu nắng, cũng chẳng còn bóng loáng, cô âm thầm nói với chính mình, phải cố gắng.

Trần Kiến Hạ, thành phố không phải là đích đến cuối cùng.

Cô đi lung tung không mục đích ở trong bách hóa số một, sau khi đi ra ngoài thì nhìn thấy đầu tiên là KFC. Bức tượng sáp ông chủ thương hiệu KFC giống như chiếc ghế dài ngồi ở ngoài cửa, chống gậy, vẫn cười híp mắt lại, bộ dạng không vội không gấp.

Cô đẩy cửa, khí lạnh ào tới khiến lỗ chân lông cả người đều thoải mái đến mức run lên. Người trong cửa hàng rất ít, Kiến Hạ tìm một chỗ ở gần cửa rồi ngồi xuống, cảm giác hưởng thụ không khí mát lạnh này hơi vô duyên, kiểu như bắt nạt ông già KFC. Cô đứng dậy định gọi chút gì đó. Còn chưa đi đến quầy gọi món, bất chợt đứng sững lại.

Nhân viên phục vụ vừa đổ đĩa thức ăn vào quầy thức ăn thừa và quay mặt ra, vừa hay bắt gặp ánh mắt kinh ngạc của Kiến Hạ.

"Kiến Hạ..."

Là Vương Nam Dục.

Người bạn quen thuộc mặc bộ quần áo đồng phục quen thuộc, nhưng sao lại lạ lẫm đến vậy.

Trần Kiến Hạ và Vương Nam Dục gần như chưa từng nói chuyện với nhau câu nào, cậu bạn này ngồi ở hàng thứ hai từ dưới lên. Những tiếng ồn ào và cười đùa đa phần đều xuất phát từ mấy bàn cuối, có lúc cô cảm giác sau lưng mình là những người rôm bên bờ biển, mỗi ngày đều nghe thấy tiếng cười như sóng biển ào vào bờ, nhưng nó cũng chỉ dừng lại ở nơi gần đó, rồi dần dần mất hút.

Trong lòng Kiến Hạ, mấy bàn cuối cũng là nơi tập trung của những học sinh thành tích kém, thậm chí là có học sinh hư. Có những lúc cô buộc phải đi xuống cuối lớp vứt rác, những lúc ấy, cô luôn nhận được những ánh mắt chẳng mấy thiện cảm.

Nhưng những ánh mắt đó không bao giờ bao gồm Vương Nam Dục. Cậu ta cũng được coi là học sinh hư một nửa, ấy vậy mà Kiến Hạ luôn có trực giác cậu ta rất hòa đồng với cả mình - chỉ vì một chuyện nhỏ, chỉ duy nhất một chuyện, một chuyện rất rất nhỏ.

Một buổi sáng mùa thu hồi học cấp hai, Kiến Hạ cầm vỏ chuối đứng ở chỗ cách thùng rác không xa, lúng túng trước khoảng giữa bị cách bởi một đám con trai đang nô đùa, như không quan tâm đến sự tồn tại của mọi người. Đúng lúc đó, Vương Nam Dục để ý đến cô, đi đến, giơ tay ra, cười thân thiện và nói, đưa cho tớ, tớ vứt hộ cậu.

Kiến Hạ ngỡ ngác, cứ thế mà đưa vỏ chuối cho người trước mặt, quên luôn cả lời cảm ơn, chỉ cúi đầu rồi vội vã rời đi.

"Là... Là cậu à? Làm thêm ở đây sao?" Kiến Hạ hỏi thăm cứng ngắc.

Vương Nam Dục cười: "Ừm, đúng, cũng coi là đi làm thêm, nếu thấy phù hợp thì sẽ làm tiếp."

Nếu phù hợp? Kiến Hạ hơi ngỡ ngàng, nhoen cười: "Cũng không thể làm suốt đời được."

Nói xong liền cảm thấy hối hận, làm gì có ai lại nói chuyện như thế chứ! Thật khó nghe.

Kiến Hạ không biết làm sao để bù đắp lại câu nói nghe có vẻ vô nghĩa, mang chút ngữ điệu khinh khỉnh, coi thường ban nãy của mình. Vương Nam Dục cũng không chút để bụng, dường như rất thông cảm cho người không giỏi ăn nói như cô.

"Tạm làm đợt này đã, sau này... có lẽ nhà tớ sẽ cho tớ đi nhập ngũ."

Kiến Hạ lúng túng nhìn xuống đầu ngón chân: "VẬY... vậy thì rất tốt... cố lên nhé."

Hai người rất nhanh không còn chuyện gì để nói, Vương Nam Dục xách xô nước ở bên cạnh lên, đi về hướng quầy phục vụ rồi nói với lại "Cậu muốn gọi món à? Mau đi đi!"

Kiến Hạ gật đầu, đi được mấy bước, đột nhiên lại đứng lại.

"Vương... Vương Nam Dục?"

"Ừ?"

"Lần trước, lần trước tớ quên cảm ơn cậu."

Vương Nam Dục há hốc miệng rất lâu mới ngộ ra, vỗ đầu cười.

"Chuyện to tát gì đâu, không phải chỉ là vứt bỏ vỏ chuối thôi à."

Đúng thế, có to tát gì đâu... lại còn là chuyện một năm trước rồi.

Nhưng hai người họ đều còn nhớ.

Kiến Hạ và Nam Dục nhìn nhau cười, khuôn mặt đều phớt hồng.

"Lúc nào lên thành phố?"

Kiến Hạ khá bất ngờ. Hầu hết các bạn cấp hai của cô đều không quan tâm gì đến kết quả thi lên cấp ba, thậm chí có rất nhiều người sau khi thi hết cấp hai, lấy được bằng rồi còn không tham gia thi lên cấp ba, ví dụ như Vương Nam Dục.

Trong lòng cô có chút đặc ý, cậu ấy lại còn biết chuyện cô không đi học ở trường trên huyện, cả chuyện cô được Chấn Hoa tuyển nữa.

"Thứ ba tuần sau." Cô cười.

"Bố mẹ cậu tiễn hả?"

"Không... cô tớ đến huyện mình rồi! Mấy ngày nữa cô về thành phố, vừa hay đưa tớ đi, bố mẹ tôi cũng không cần phải đi nữa, xe không đủ chỗ."

"Họ đều không nỡ xa cậu hả?"

Kiến Hạ gật gật đầu, sau lại lắc lắc đầu, sau lại gật gật.

Chính cô cũng không biết, liệu bố mẹ có thật sự nhớ cô không. Còn có em trai ở bên, họ chắc không cảm thấy có gì quá khác, dù sao ở nhà Kiến Hạ cũng không nói chuyện mấy.

Người ta hay nói: Lòng bàn tay, mu bàn tay đều là thịt.

Người ta cũng hay nói: Mười ngón tay có ngón dài ngón ngắn.

Vương Nam Dục cũng thuận theo ý cô mà chuyển chủ đề: "Đến môi trường mới, cố chăm sóc tốt cho bản thân, cũng đừng chỉ lo học hành. Nếu đã lên thành phố học rồi thì cuối tuần nên chăm ra ngoài đi đây đi đó."

Cậu ta ngừng một lát, rồi lại nói: "Nhưng cũng phải tiếp tục cố gắng, còn để bọn tớ được mở mày mở mặt."

Cô đỏ mặt, không biết nên đáp ra sao, những bức dọc ban nãy do mẹ cầu nhàu phút chốc lại tìm được điểm cân bằng. Kiến Hạ chỉ gật đầu, nói nhỏ nhẹ: "Tớ... cảm ơn cậu."

Vương Nam Dục hí mắt: "Không nói chuyện được nữa rồi, lát lại bị quản lý mắng cho xem. Cái này cho cậu."

Đó là đồ chơi cho trẻ con được tặng khi mua "combo" bữa ăn vui vẻ cho trẻ nhỏ, bên trong túi ni-lông trong suốt là hình ông già KFC đang trượt tuyết.

Cậu ấy nói dứt câu thì liền đi vào trong. Kiến Hạ nhìn vào chiếc túi trong tay mình, ngây ra một lúc, trong lòng hơi khó chịu. Cô không mang nhiều tiền lắm, chỉ gọi một cốc Coca Cola rồi về chỗ ngồi của mình, cứ ngậm ống hút và ngồi đờ ra như vậy. Có lúc nhìn vào mặt trời chói chang bên ngoài, có lúc lại nhìn lên Vương Nam Dục. Cậu ấy bận trước bận sau lau bàn quét sàn, vô cũng cố gắng nhưng vẫn bị quản lý mắng cho một trận.

Kiến Hạ gạt bỏ lớp hơi nước đóng băng trên vỏ cốc Cola, ông già KFC trên đó vừa cười vừa toát mồ hôi lạnh.

Những "đại ca lớp tốt nghiệp" đứ đả đứ đờn trong khuôn viên trường, luôn chém gió bốc phét trước những em năm dưới, lúc lau bàn ghế cũng rất chăm chỉ, lúc bị ăn mắng, vẫn là khuôn mặt tội tội của bọn trẻ con.

Kiến Hạ bỗng nhận ra rằng, trường học thực ra là một nơi vô cùng ấm áp, nhưng rất nhiều bạn học của cô có lẽ không thể nào quay về nữa.

Chút thương cảm đang trào dâng trong lòng liền bị cô tàn nhẫn gạt đi. Trên đời này làm gì có bữa tiệc nào không tàn, bọn họ luôn phải gánh vác cuộc đời của mình, sẽ không thể vì sự ngây ngô của thời trẻ mà được vận mệnh tha thứ.

Nhưng con đường mà cô phải đi, ít nhất nhìn có vẻ sáng lạn và thoải mái. Đây là do chính cô giành được.

Tri thức thay đổi vận mệnh.

Nhưng tri thức không hề nói cho cô biết, vận mệnh như thế nào mới được coi là tốt.

DƯỚI VÒM KÝ ỨC

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Bốn Phương

Sau này Vu Ti Ti không ngừng khen ngợi rằng tên Kiến Hạ nghe rất hay.

Khi cô ấy nói với người khác mình tên là Kiến Hạ, cô gái xinh đẹp vừa mới chế nhạo cô ấy là thành phần tích cực tập quân sự cười tươi roi rói: "Tên này hay quá! Haiz, tại sao tên tốt nhất định phải là Vu Ti Ti?"

Mười mấy năm trước, Ti Ti, Đình Đình là một kiểu tên rất thịnh hành, các ông bố bà mẹ thích dùng một số từ láy nghe vẻ "Tây" để đặt tên cho con trẻ. Nhưng khi đứa trẻ trưởng thành đến 16-17 tuổi, chúng lại thích những chữ, những từ mang ý nghĩa thương nhớ, còn những tên Na Na, Đình Đình, Linh Linh lại đều bị ghét. Dường như Vũ Ti Ti rất ghét tên mình: "Ti Ti, Ti Ti, đọc lên như nũng nịu. Rõ ngán ngẫm."

Kiến Hạ bị sự ngay thẳng của cô ấy làm giật nảy mình, chỉ đành nói: "Vu Ti Ti.... rất hay. Thật đấy!"

Vu Ti Ti nhún vai, cũng không có phản ứng kiểu an ủi nhặt nhẹo của cô ấy.

"Thực ra, mới đầu bố tớ muốn đặt tên cho tớ là Vu Tương, bởi vì mẹ tớ là người Hồ Nam. Mặc dù cũng rất bình thường nhưng đọc lên rất hay, tóm lại vẫn hay hơn Ti Ti. Đều tại mẹ tớ không cho tớ lấy tên đó. Aiz, người phụ nữ trung niên này, tục chết mất!"

Lần đầu tiên Kiến Hạ nghe thấy có người gọi mẹ mình là phụ nữ trung niên - mặc dù bác ấy đúng là phụ nữ trung niên.

"Tớ vẫn thích tên tiếng Anh của mình hơn, cho dù rất bình thường nhưng vẫn có ý nghĩa đặc biệt đối với tớ. Sau này cứ gọi tớ là Rose đi."

Kiến Hạ cười cười: "Nếu tên của cậu là Vu Tương thì tên tiếng Anh của cậu cũng phải đổi. Không thể gọi là Rose được."

Vu Ti Ti nghe hoàn toàn không hiểu, hỏi lại: "Vì sao phải đổi?"

Bởi vì bản chất luôn gắn liền với sự vật, dẫu có thay đổi thế nào đi chăng nữa. Kiến Hạ ngẫm nghĩ trong lòng một hồi, cười trong vô thức, sau đó lắc đầu và đáp: "Không, không vì sao cả."

Một số câu chuyện cười nói ra nhất định sẽ rất nhạt nhẽo, đánh chết cũng không dám nói trước mặt người bạn mới quen, nếu không sẽ chẳng có ai dám nói chuyện với cô nữa.

Đúng lúc này, đứng ngay cạnh là một người con trai không hề được chú ý tự dưng cười phá lên, Kiến Hạ như trong chớp mắt cảm thấy tên này nhất định nghe hiểu lời nói đùa mà mình không nói ra, cô ấy ngẩng đầu. Chàng trai đứng ngược chiều ánh sáng, sau lưng đúng ngay chỗ mặt trời chiếu rọi thẳng xuống, cô ấy vẫn đang choáng váng, không nhìn rõ mặt đối phương.

"Vu Ti Ti, cậu ở đây với cậu ấy đi, xem dáng vẻ này chắc không việc gì đâu, mình về trước, lát nữa thầy Du còn tìm tôi nữa."

"Không thành vấn đề." Vu Ti Ti cười lớn: "Cảm ơn lớp trưởng đẹp trai đã cho tớ cơ hội làm biếng!"

Tiếng cười của chàng trai rất dịu dàng.

Kiến Hạ chớp nhẹ mắt, "Thật sự cảm ơn lớp trưởng."

Lớp trưởng vừa rời khỏi phòng y tế, Vu Ti Ti liền ghé sát tai cô nói nhỏ: "Ya, cậu đỏ mặt kìa."

Kiến Hạ vô cùng ngạc nhiên, nghiêm túc phủ nhận: "Không phải mà."

Cô nhìn thấy Vu Ti Ti trước mắt ngây ra một lúc, vẻ mặt cười hì hì. Có lẽ thái độ nghiêm túc của cô khiến đối phương cảm thấy rất vô vị.

Kiến Hạ hơi chán nản. Bản thân đúng là đồ ngốc, đến nói đùa cũng không biết.

Muốn xoay chuyển tình huống có chút gì đó - cô thực sự hi vọng các bạn học ưu tú trong lớp mới quý mến mình, ví dụ như Vu Ti Ti trước mặt.

Kiến Hạ đang vì biểu hiện giao tiếp xã hội kém cỏi của bản thân mà lo trước nghĩ sau, Vu Ti Ti đã bước đến bên cửa sổ đang có nhiều sự hứng thú nhìn ra ngoài.

Nhìn đến sững sờ.

"Đúng rồi, cấp hai cậu học trường nào vậy?"

Kiến Hạ bị cô bạn hỏi bất thành lời thì hơi ngập ngừng: "Tớ... tớ không phải học sinh trong tỉnh. Tớ là học sinh ở ngoại thành."

Cô biết học sinh mới đều là học sinh giỏi từ các trường trung học, rất nhiều người với nhau đều có ít tiếng tăm, cho dù cấp hai không cùng trường cùng lớp nhưng đều có thể nói một kiểu chủ đề như "Mình quen biết và xxx lớp các bạn".

Đặc biệt là trường trung học trực thuộc Đại học Sư phạm nổi tiếng trong tỉnh, mới chỉ trong một ngày mà học sinh trường học đó đã hợp nhất thành đoàn thể, bởi truyền thống đoàn kết từ lâu.

Để cho vấn đề tiếp tục, Kiến Hạ cũng hỏi thăm: "Vậy cậu... cậu học ở trường cấp hai Sư phạm à?"

Vu Ti Ti ngoảnh lại nhìn cô, lắc đầu, trả lời rất thành thật: "Không phải. Tôi là học sinh trường trung học số 8. Các cậu chỉ nghe nói trường trung học trực thuộc đại học sư phạm đúng không?"

Ánh mắt Kiến Hạ lén nhìn cô ấy, suy nghĩ trong giây lát rồi đáp: "Trường trung học số 8 mình cũng biết, trường trung học số 8 ở chỗ tôi rất nổi tiếng."

Vẻ mặt của Vu Ti Ti dường như lại nhiệt tình thêm một chút.

Thực ra Kiến Hạ chưa từng nghe đến trường trung học số 8. Nhưng cô cảm thấy mình cuối cùng cũng nói đúng một câu.

"Cậu là học sinh ngoại thành, vậy cậu ở đâu?"

"Chính là ở khu nhà bên trong ký túc xá giáo viên qua một con đường cái đằng sau trường đó. Bọn tôi sinh sống bên ngoài mấy gian phòng thoáng đãng. Dù sao bọn tôi cũng không có nhiều người."

"Ô. Tốt thật."

Hồi lâu không nói chuyện. Vu Ti Ti dường như rất hứng thú nhìn ra ngoài cửa sổ, để mặc Trần Kiến Hạ - người được cô ấy cho rằng "thật đáng yêu thật đáng yêu" thơ thẩn ở trên giường. Bộ dạng lúc nóng lúc lạnh của cô ấy khiến Kiến Hạ hơi sợ hãi, không biết có phải bản thân thật sự không biết truyền cảm hứng đến mọi người hay không nữa. Cấp hai đã như vậy, ngày đầu tiên học cấp ba cũng thế.

Trần Kiến Hạ cúi đầu, xuống giường đi giày vào, ngượng ngùng phát hiện chỗ ngón cái của cái tất bên trái thủng một lỗ, mặc dù nhìn không rõ ràng lắm. Chất lượng đôi tất màu trắng mỏng này rất bình thường, giặt mấy lần liền bắt đầu thủng lỗ, cô vốn định tối nay nhanh chóng vá lại, ai ngờ lại xuất hiện tình trạng này?

Nhà cô không nghèo, nhưng lần đầu tiên trước mặt bạn mới biểu hiện như một học sinh nghèo gầy yếu ở thị trấn nhỏ. Kiến Hạ thầm lặng buộc lại dây giày, trong lòng luôn phỏng đoán xem ai đã cởi giày cho cô. Cô cứ hi vọng là bạn nam lớp trưởng, chứ không phải là Vu Ti Ti, song ngược lại mà nói con trai sẽ không tinh tế như vậy, cũng không có tâm tư lo chuyện người khác.

Cô bước đến bên cửa sổ, ngồi bên cạnh Vu Ti Ti. Cô ấy đột nhiên khôi phục lại tinh thần, đứng lên nói lớn: "Sao cậu lại xuống giường thế? Không được, không được, mau quay về giường nằm đi!"

Trong lòng Kiến Hạ ấm áp: "Khó chịu thật đấy! Tớ đứng đấy hóng mát một lát."

Cửa sổ phòng y tế hướng về phía khu vực có hai lớp học quân sự, đúng lúc là lớp 1 và lớp 2. Kiến Hạ và Vu Ti Ti không nói gì, ngồi tựa vai nhau nhìn đám người đang luyện tập động tác phân thành đi nghiêm, giậm chân tại chỗ.

"Nhìn thấy bạn nam bên lớp 2 đang hô khẩu hiệu không?"

Kiến Hạ nhanh chóng nhìn theo hướng Vu Ti Ti chỉ. Có bạn nam dáng người cao ráo đứng thẳng đối diện với cửa sổ, đang chỉ huy học sinh lớp mình hướng sang ngang bên phải.

"Kiến Hạ, sao vậy?"

"Đó là người đứng đầu trường trung học trực thuộc đại học sư phạm đã nhiều lần được coi là tiêu chuẩn, Lâm Dương. Hồi cấp một, tứ và cậu ấy cùng học lớp bổ ngữ Ngữ văn, lớp đó do giáo viên thành phố giảng dạy; Toán, Ngoại ngữ và Lý, Hóa thì chia ra mở lớp, cả khóa học là 80 tệ. Nhưng Lâm Dương dường như chỉ học mỗi lớp Ngữ văn. Mà phòng học lớn chứa được ba trăm người, mỗi lần đến cả hành lang cũng chật kín người, có nhiều người muốn vào lớp đó mà không được ấy."

Kiến Hạ chăm chú lắng nghe Vu Ti Ti nói những chuyện dường như không liên quan đến nhau, cô cảm thấy rất mới lạ. Vậy trường hợp này nhất định giống kiểu cảm giác "Thiên quân vạn mã qua cầu độc mộc" chân chính.

Lớp học thêm "muốn vào mà vào không nổi" nghe thế nào cũng cảm thấy như có loại khí thế quý tộc.

Nhiều năm sau Kiến Hạ nghĩ lại những dòng suy nghĩ trẻ con của bản thân đều cảm thấy xấu hổ muốn chui đầu xuống đất

Một lớp học thêm tràn đầy "khí thế quý tộc".

Cô nhất định là uống nhầm thuốc rồi.

Nhưng cô không rõ Vu Ti Ti cố tình khiến cô chú ý Lâm Dương rốt cuộc là vì sao.

"Hai ngày trước lúc đến trường học xin chỉ giáo về tư liệu, tớ phát hiện rất nhiều người ở lớp học thêm đều đỗ trường Chấn Hoa rồi, thật là thần kỳ. Cũng không nhất định là ai tôi cũng quen, nhưng nhìn nhiều đều quen cả. Sau khi kì thi trung học kết thúc, mấy người bọn tôi đều ngồi trong lớp học thêm cùng nhắc tới học toán lý hóa lớp 10 một chút."

Nghỉ hè năm nay?

Kiến Hạ cúi thấp đầu, trong lòng lo lắng không yên. Người ta đã xuất phát trước, về cái cơ bản lại hơn cô, mình làm sao có thể bì kịp? Có trời mới biết kì nghỉ hè năm nay cô bị bạn bè, họ hàng tán tụng lên tận mây xanh, được mời đi truyền lại cho con nhà người ta cái gọi là "truyền thụ kinh nghiệm học tập", được chú ý mà đặc ý, căn bản chưa hề chuẩn bị bất cứ cái gì cho cuộc sống cấp ba cạnh tranh khốc liệt.

Cô lo sợ, bất an ngóng trông bóng hình của Lâm Dương, thở nhẹ một tiếng.

"Nhưng," Giọng điệu của Vu Ti Ti bỗng trở nên thật thoải mái, khoe miệng lộ ra nụ cười hàm ý: "Trường trung học trực thuộc Đại học Sư phạm bọn họ luôn ở lớp học thêm khoe khoang, giống như trạng nguyên kì thi trung học đã nằm trong lòng bàn tay của Lâm Dương bọn họ rồi. Kết quả, kì thi trung học Lâm Dương chỉ đứng thứ tư trên toàn thành phố."

"Chỉ" thi được.... Kiến Hạ thở dài một tiếng.

Nhớ lại hồi cấp một, thầy giáo nói với cô, muốn thi đậu đứng nhất trong huyện thì phải nghiêm túc trong mỗi kì thi, tổng điểm ổn định từ 550 điểm trở lên. Bởi vậy, từ đó mục tiêu của Trần Kiến Hạ là không thỏa mãn vị trí đứng đầu, cô muốn dùng mục tiêu của toàn bộ huyện để đạt nguyện vọng của bản thân. Cuối cùng vào một đợt thi thử công bố kết quả, Kiến Hạ vẫn đứng thứ nhất, song chỉ vì tổng điểm chỉ có 530 điểm mà nằm trên bàn rơi nước mắt. Con gái trong lớp đi ngang qua bàn cô đều nhìn vẻ rất khó chịu, cuộn bài thi Số học chỉ được 30 điểm thành hình ống đập trên mặt bàn nói cô bị dở hơi.

Lúc đó Kiến Hạ quay đầu, nước mắt dừ dội nói to với bạn nữ có vẻ mặt khinh thường kia, tớ không hài lòng là việc của tớ, tớ không phải cậu, tớ cũng không muốn so đo với cậu! Giỏi hơn cậu tớ cũng không hài lòng chút nào cả!

Đó dường như là lần duy nhất Kiến Hạ to tiếng trong lớp và cũng là lần duy nhất cô xấu hổ im lặng lộ ra vẻ kiêu ngạo, tự phụ của học sinh xuất sắc.

Tuổi trẻ ngông cuồng cho rằng không tranh giành chính là loại hèn nhất không có tự tôn.

Song lúc này nghe được Vu Ti Ti dùng giọng điệu cười trên nỗi đau khổ của người khác nói lời như "chỉ đỗ thứ tư toàn thành phố", Kiến Hạ chột

phát hiện bản thân cũng vô tình biến thành bạn nữ bàn sau đã cầm bài thi Số học gõ lên mặt bàn.

Không có ai có tư cách giáo dục người khác phải biết thế nào là đủ.

Ánh mắt cô hướng về chàng trai ngoài cửa sổ.

Vậy cậu thì sao, đứng thứ tư, có phải cậu không hài lòng?

"Lâm Dương cũng thật đáng thương. Tôi đoán chắc là áp lực của cậu ấy rất lớn nên tất cả mọi người đều nói cậu ấy chắc chắn đứng thứ nhất, khó tránh trở nên thất thường." Vu Ti Ti nhún nhún vai, giọng điệu cũng không có một chút đồng tình.

Đứng thứ tư phát huy năng lực thất thường. Kiến Hạ vẫn nói lẩm bẫm trong lòng.

"Thực ra cậu ấy là một chàng trai rất nhã nhặn, tôi không ưa những người trường trực thuộc Đại học Sư phạm, mỗi người dường như lôi kéo 258 vạn vạn."

Cuối cùng Kiến Hạ cũng nhớ ra: "Phải rồi, cuối cùng ai là người đứng đầu thành phố?"

Vu Ti Ti ngưng lại một chút, giọng nói bình thản: "Chính là lớp trưởng lớp chúng ta vừa mới công cậu qua đó. Sở Thiên Khoát, học sinh trường số 8 bọn tôi đấy."

Kiến Hạ cười cười: "Thật lợi hại! Hay thật đó."

Vu Ti Ti biểu lộ vẻ mặt đó giống như những người trường trực thuộc Đại học Sư phạm bị cô khinh thường, giống như lôi kéo 258 vạn vạn.

"Hàng thứ hai, bên trái, bạn nam dáng người nhỏ con kia, nhìn thấy không? Cậu ấy tên là Hình Soái, đừng nhìn cậu ấy vừa gầy vừa nhỏ mà coi

thường. Cậu ấy là người được giải nhất bốn môn Tin học, Vật lý, Hóa học và Toán học đó. Bộ não của những người này đều là vũ khí sinh hóa, chúng ta không hiểu được đâu. Còn nữa, bạn nữ tóc ngắn phía bên trái đầu tiên, Lục Lâm Lâm, đợt thi lên cấp ba điểm Ngữ văn của cậu ấy là 116, là người duy nhất toàn thành phố có số điểm cao nhất. Ờ, vẫn còn, bạn nữ cao nhất đứng đầu hàng thứ ba từ dưới lên, Nguyễn Nhất Thu, cậu ấy tham gia thi Tiếng Anh Hi Vọng của đài truyền hình trung ương, được giải gì hay không tớ quên rồi, nhưng phát âm cực kì tốt."

Vu Ti Ti giống như tập tài liệu hoạt động chứa đầy đủ hồ sơ về học sinh trong trường, giới thiệu cho Kiến Hạ tất cả nhân vật quan trọng có khả năng tiềm tàng trong một lớp. Kiến Hạ âm thầm nghe, cố gắng ghi nhớ, mặc dù cô không biết mình nhớ những chuyện này để làm gì nhưng tất cả những lời của Vu Ti Ti đối với cô mà nói chỉ có tác dụng duy nhất, đó chính là làm tăng thêm gánh nặng trong lòng.

Giống như dê vào hang sói, bị cô lập từ bốn phía.

Ở cùng với những người xuất sắc chỉ sợ muốn đến đâu hay đến đó cũng rất khó khăn.

Kiến Hạ ngẩng đầu lên, tươi cười: "Đúng rồi, Vu Ti Ti, chắc cậu cũng giỏi lắm, không hề kém họ đâu."

Vu Ti Ti lắc lắc đầu: "Không đâu, tớ thi vào được lớp này đơn thuần là do vận may, sao dám cùng cấp bậc với những "siêu nhân" này được chứ? Đánh giá năm vững kiểm tra sát hạch thi đếm ngược, tớ có thể "say goodbye" hoàn toàn với lớp học này ngay lập tức rồi."

"Hiểu rõ kiểm tra sát hạch?"

"Cậu không biết à? Tập quân sự kết thúc là kiểm tra rồi mà."

"Hả?! Vậy... tớ chưa chuẩn bị gì cả, nếu thi không tốt..."

"Đương nhiên tớ cũng không biết có phải thi không tốt sẽ bị ra khỏi lớp này không. Nhưng cậu phải chuẩn bị gì chứ, cậu được Chấn Hoa bỏ ra số tiền lớn khai thác từ vùng ngoại ô thì chắc hẳn là rất giỏi. Người nên lo lắng không phải cậu, mà là tớ mới đúng!"

Vu Ti Ti an ủi tùy tiện không chân thành lắm, Kiến Hạ đành phải lắc đầu nói: "Không đâu, tớ không hề giỏi chút nào cả."

Giống như một đám cao thủ võ lâm tập trung tại đỉnh núi trước lúc mở đại hội tỷ võ, khen ngợi nhau, thăm dò nhau, cười ha ha đến mức lồng ngực và khe núi cùng cộng hưởng, tay luôn đặt trên vỏ đao giữ thế chuẩn bị chờ tấn công. Trong lòng Kiến Hạ chỉ còn sót lại chút vui vẻ và kiêu hãnh khi thi đỗ Chấn Hoa cũng trong khoảnh khắc này bị ánh mặt trời thiêu đốt sạch sẽ.

"Nhưng mà lớp thứ 2 cũng có rất nhiều người "siêu khủng", ngoại trừ Lâm Dương vừa nhắc đến thì... Bạn nam đó xem ra hiện đang bị thầy huấn luyện xách đi luyện tập một mình chẳng? Cậu ấy tên Lộ Vũ Vũ, đạt được huy chương vàng cuộc thi Hóa học ở Áo. Hả, bạn nữ mập mập thấp thấp ấy hả? Đó là Trịnh Đồng, cái người mang một bộ mặt như đáy bình rượu; năm nay cậu ấy đứng thứ hai trong kì thi cấp ba toàn thành phố, chỉ kém hơn lớp trưởng chúng ta 0.9 điểm, là người không lường được thực lực. Cái bạn nữ sinh bên cạnh Trịnh Đồng học cùng lớp học thêm với tớ, tên là Lăng Tường Tây. Hoa khôi trường trung học trực thuộc Đại học Sư phạm. Ai cũng nói cậu ấy có quan hệ không bình thường với Lâm Dương, suốt ngày đi cùng nhau, không khéo là một đôi."

Kiến Hạ vô thức mỉm cười. Tất cả đều được Vu Ti Ti dùng cách nói phóng đại giới thiệu thần đồng khắp nơi ra hết, chỉ có Lăng Tường Tây không có bất cứ lý lịch hoành tráng nào. Nguyên nhân được gọi là người "siêu khủng - trâu bò" lại là sắc đẹp và tai tiếng. Cô nghiêng đầu nhìn về phía xa cô gái đang nói chuyện với bạn bè trong giờ nghỉ giải lao, có chút đồng cảm vừa có chút hâm mộ.

"Tớ phải về lớp tập quân sự tiếp rồi!" Vu Ti Ti nói xong những lời này bỗng nhiên đứng dậy: "Không thể lười biếng nữa."

Kiến Hạ cảm thấy mặt mình nóng bừng, dường như câu nói lười biếng của Vu Ti Ti giống như bao gồm cả mình trong đó.

"Tớ về lớp cùng cậu, tớ nghỉ ngơi đủ rồi!"

"Thôi đi, bánh phù dung tuyệt đẹp trên bàn, còn có sữa tươi socola Nestlé đều là lớp trưởng mua cho cậu, mau ăn xong đi rồi hăng nói. Nếu không thì cậu không đứng được năm phút lại bị ngất xỉu. Có cơ hội hãy nghỉ ngơi cho tốt vào, cậu thích tập quân sự lắm hả?"

Vu Ti Ti nói xong liền đẩy đồ ăn vặt trên bàn đến trước mặt cô rồi đi nhanh ra ngoài cửa.

Kiến Hạ ngơ ngẩn một lúc, đưa tầm mắt nhìn lại một lần mỗi một người mà Vu Ti Ti giới thiệu, sau đó cầm bánh phù dung lên và xé vỏ.

Đúng là hơi đói bụng. Tối qua lần đầu tiên cô ngủ một mình tại ký túc nên rất phấn khởi, lăn qua lăn lại cũng không ngủ được, trời gần sáng mới chợp mắt một lúc, cho nên sáng sớm dậy muộn, không kịp ăn cơm liền chạy tới đứng tư thế quân đội. Vốn dĩ cho rằng bữa trưa có thể được ăn no chút mà đến tận trưa mới nghĩ ra, những thẻ cơm của chúng tôi sống bên ngoài đều bị thu lại một chỗ để giải quyết trợ cấp ăn uống, thầy giáo sợ quên mất nên kịp thời trả lại cho chúng tôi. Kiến Hạ không có bạn bè quen biết, trong biển người không tìm được khuôn mặt quen thuộc, lại ngại hỏi mượn thẻ cơm của người khác, đành phải nhịn đói.

Thế là rõ ràng bị ngất xỉu.

Đột nhiên cửa bị đẩy ra, Kiến Hạ ngẩng đầu lên, trước mắt bất ngờ là một bạn nam máu chảy đầy mặt.

Cô bị dọa đến mức thở dốc vì kinh ngạc, vụn bánh liền bị hít sâu vào trong khí quản, nghẹn đến mức khiến cô ho khan không ngừng, phổi như muốn nhảy ra khỏi người. Trong làn nước mắt mịt mờ, cô gắng đầu lên mới phát hiện bạn nam đó đã đến trước mặt mình, nhanh nhẹn xé lớp nilon của ống hút, rồi đặt hộp sữa tươi vào trong tay cô.

Cô nhanh chóng uống vài ngụm, cuối cùng cũng từ từ ngừng lại trận ho khan kịch liệt.

"Cậu không sao chứ?"

Được một người đang đổ máu quan tâm, Kiến Hạ dờ khóc dờ cười:
"Mình không sao. Cảm ơn cậu."

Lúc này mới phát hiện trong tay mình vẫn còn nắm chặt bánh một bên bánh gato. Cô ngại ngừng nhét bánh vào trong túi, nói chuyện với chàng trai kia: "Y tá trong trường sau khi khám cho tớ xong liền đi ra ngoài rồi, không biết bao giờ mới quay lại."

Chàng trai không nói gì, gương mặt đầy máu khiến cho Kiến Hạ nhìn không rõ biểu cảm trên mặt cậu ta.

Kiến Hạ bỗng nhiên không khỏi lo lắng. Cô muốn lúc đi nghỉ hè, em trai luôn xem một bộ phim thần tượng, cô bỗng vô tình chăm chú nhìn hai mắt, lúc ấy vừa lúc nhìn thấy nữ chính băng bó vết thương trên cánh tay cho nam chính của đội bóng rổ, đến khử trùng cũng không làm, liền đem băng vải quấn vòng quanh, cô ấy còn ở bên cạnh cười chế nhạo một hồi.

Lúc này lại không biết ma xui khiến thế nào mở miệng ra hỏi: "Muốn mình giúp cậu hả?"

"Ừ."

Rõ ràng câu trả lời của đối phương không hề hợp lý.

DƯỚI VÒM KÝ ỨC

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Không Chịu Bỏ Qua

Hai người ngỡ ngẩn nhìn nhau hồi lâu, chàng trai phì cười thành tiếng.

Cậu ta đến chỗ chậu rửa mặt, hoàn toàn không để ý liền mở vòi nước bắt đầu rửa. Vết thương trên đầu của cậu ta hình như không lớn lắm, ẩn trong lớp tóc đã ngưng chảy máu. Vết máu khô trên mặt nhanh chóng được rửa đi sạch sẽ.

Cậu ta tắt vòi nước, dường như mắt dính nước không thể mở mắt được, chỉ có thể lớn tiếng hỏi: "Này, cậu có giấy không?"

Kiến Hạ nhanh chóng chạy đến bên cạnh bàn cầm lên cái túi hình trái tim đưa cho cậu ta, cậu ta vươn cái tay ướt sũng nhận lấy, cô liền vội vội vàng vàng cầm ngược trở về.

Hành động hấp tấp này khiến chàng trai cúi đầu giữ nước bên bể nước hơi chau mày, trong lòng Kiến Hạ thở nhẹ một hơi, kiên nhẫn mở túi ra, rút ra ba tờ giấy, gỡ đều ra xếp thành khăn tay vuông vắn giống nhau, rồi đưa lại cho cậu ta.

"... Tay cậu ướt, mở không được, mình..."

Khuôn mặt chàng trai đằng sau tờ khăn giấy thăm thở dài một hơi.

"Cảm ơn cậu." Tiếng nói của cậu ấy mang mùi hương trong lành.

Bạn nam chải qua cái đầu cua, kiểu tóc không đến nổi nhưng không hiểu sao lại thấy hơi là lạ, dường như khá giống ngọn lửa, phần trung tâm hơi cao một chút. Tóc dưới ánh mặt trời dính giọt nước, từ xa vừa nhìn như sợi lông mềm mượt, thế nhưng hiện lên chút bóng của màu đỏ rượu.

Túi giấy của Kiến Hạ rất nhanh bị cậu ta dùng mất một nửa, cậu ta cười nói cảm ơn, cô xua xua tay nói: "Buổi trưa mình bị đói ngất đi, là lớp trưởng lớp mình mua cơm cho, còn chuẩn bị một túi giấy để ở chỗ này. Là cậu ấy chu đáo nên không cần cảm ơn mình đâu."

"Thật không?" Cậu ta rửa mặt sạch sẽ nhưng vẫn chưa rời đi, thậm chí còn lấy một chiếc ghế ngồi dưới ánh mặt trời, gần phía bên phải Kiến Hạ.

Và sau đó im lặng rất lâu.

Cô không có việc gì làm, cho nên cầm lấy bánh phù dung tiếp tục ăn từng miếng nhỏ.

Cậu ta bỗng nhiên cất lời: "Cậu vừa nói buổi trưa cậu bị đói ngất đi?"

Trần Kiến Hạ nghe thấy lần nữa đúng lúc bị sặc vụn bánh, lần này không có sữa socola cứu giúp, cô ho rất lâu, nước mắt nước mũi đều chảy, lão đạo đụng trúng bệ rửa tay. Sau đó quay lưng về phía cậu ta sửa sang lại bộ dạng thảm hại, Kiến Hạ ngẩng đầu soi gương - cả mặt đỏ bừng nước mắt thì giàn giụa.

Quay về chỗ ngồi, Trần Kiến Hạ hít một hơi thật sâu, nhỏ giọng nói: "Đúng thế, mình đói bị ngất đi."

Biểu cảm ngạc nhiên lo lắng của chàng trai bỗng chốc trở nên rất kì quái, hai, ba giây sau, tiếng cười càn rỡ vang lên trong phòng y tế.

Kiến Hạ rầu rĩ nhìn chăm chăm phía bên ngoài cửa sổ đợi cậu ta cười xong.

"Xin lỗi." Cậu ta cười đủ rồi thì mới nói lời xin lỗi một cách tượng trưng, xem ra không có chút chân thành nào cả.

Cô hơi tức giận, mặc dù đa phần là giận chính bản thân mình, bị ngất lại còn là đói ngất đi; được người đứng đầu toàn thành phố công vào phòng y tế lại đi một đôi tất để hở cả ngón cái; lập tức phải hiểu rõ cuộc thi song bản thân không biết gì cả; bạn trong lớp lại đều giỏi không thể tưởng tượng nổi; ăn đồ ăn hai lần liên tục không hề có hình tượng, có thể dùng từ để diễn tả bị sặc ra cả nước mắt nước mũi...

Cuộc sống mới của cô bắt đầu có chút khốn cùng.

Trần Kiến Hạ bất đắc dĩ quay sang nhìn cậu ta, lần này là nhìn thẳng vào đối phương song lại vô tình nhìn sâu vào trong đôi mắt sáng lấp lánh. Làn da của chàng trai cũng là một màu lúa mạch, không có nốt rỗ, rất sạch sẽ. Diện mạo không được coi là đẹp trai nhưng đường nét cơ thể rất rõ ràng, lúc cười có lúm đồng tiền lộ ra hai chiếc răng khểnh. Đôi mắt trắng đen rõ ràng phản chiếu ánh mặt trời, khiến người khác đều không thể không ganh tị.

Lúc không cười, dáng vẻ tự nhiên mang một vẻ cương quyết không chịu phục tùng.

Kiến Hạ bối rối nghiêng đầu về phía khác, mặt không biểu cảm nhìn chằm chằm vào phía bên ngoài cửa sổ.

"Bên ngoài là hai lớp nào vậy?" Chàng trai dường như muốn giảm bớt sự khó xử khi này, không biết nói gì liền kiếm chuyện hỏi một câu.

"Lớp 1 và lớp 2."

"Đúng rồi, bạn là...."

"Mình là đói bị ngất đi." Cô không nhìn cậu ta.

Cô gái nhỏ nổi tính trêu chọc rất liêu lĩnh, Kiến Hạ cũng không ngoại lệ.

Chàng trai cười, không so đo với cô: "Mình muốn hỏi cậu tên là gì."

"...Trần Kiến Hạ."

"Kiến Hạ?"

"Kiến trong gặp gỡ, Hạ trong mùa hè." Kiến Hạ nghĩ, hỏi ngược lại thăm dò đối phương: "Còn cậu thì sao?"

"Lý Nhiên."

Kiến Hạ gật đầu, tỏ vẻ đã nhớ kỹ rồi.

"Nhiên." Cậu ta bổ sung.

"Hả ?" Kiến Hạ kinh ngạc nhướn mày lên: "Rất hiếm gặp, tại sao vậy?"

Lý Nhiên nhún nhún vai, bộ dạng tỏ vẻ xem thường.

"Bà nội mê tín. Xem bói nói mình Ngũ Hành thiếu hỏa nên lúc đặt tên dùng chữ Nhiên này."

Kiến Hạ nhìn chăm chú vào rèm cửa màu xanh nhạt, chầm chậm đọc thoại: "Như vậy à.... Vậy ngũ hành của mình thiếu gì nhỉ?... Sợ là thiếu tiền rồi."

Lý Nhiên đang ngửa cổ uống nước ừng ực, nghe thấy câu này xong liền phụt một ngụm nước lên mặt thủy tinh.

Cậu ta thở hốt hển một hồi, nhìn đánh giá toàn thể Kiến Hạ.

"Cậu học lớp nào?"

"Lớp 1."

Biểu cảm của Lý Nhiên hơi kì lạ, Kiến Hạ chú ý tới cậu ta nhanh chóng nhú chân mày một chút, sau đó cười như không cười huýt sáo vang: "Ồ, lớp 1? Học sinh khá giỏi nha! Thất kính thất kính."

Cái giọng điệu trêu chọc khiến cho Kiến Hạ vốn dĩ sinh lòng sợ hãi đối với lớp 1 ngoại hồ tàng long rất không thoải mái. Cô cúi thấp đầu, nhẹ giọng nói: "Bọn họ mới đúng là như vậy, mình không phải."

"Cái gì?"

Kiến Hạ hít sâu một hơi rồi nói: "Mình là học sinh ngoại thành, thành tích cũng không tốt lắm."

"Nghe nói năm nay trường học chuyên tuyển một nhóm học sinh đứng đầu huyện, học sinh đứng đầu còn không phải là học sinh khá giỏi?"

Đối phương rõ ràng có thái độ nhất quyết không chịu bỏ qua, âm thanh vô cùng nhanh.

Kiến Hạ nhú mày, trong lòng hận một nỗi không thể tay cậu ta ra.

"Cậu có biết họ giỏi thế nào không?" Cô vẫn nhỏ giọng nói chậm như cũ, bắt đầu từ Lâm Dương, thuật lại hết tất cả những người "siêu khủng" mà Vu Ti Ti nói cho cô biết cho Lý Nhiên, đến nỗi còn nói khoa trương lên hơn cả Vu Ti Ti. Dường như mang những người này so sánh với Heisenberg và Schrodinger làm nên tương lai, như vậy mới an ủi được bản thân không cần lo lắng quá mức về tình trạng rớt lại phía sau của bản thân.

(Heisenberg và Schrodinger: hai nhà bác học Toán học sáng tạo ra thuyết cơ học lượng tử hiện đại: ma trận và đại số tuyến tính)

Cô không thể nào giống như Vu Ti Ti giả dạng dáng vẻ tự nhiên "tôi rất kém cỏi, sức học của tôi không bì được với những thiên tài bị dở hơi nhưng

tôi không để tâm, tôi rất vui vẻ" và cũng không có kiểu dưng cảm và phong thái "chỉ cần cố gắng tôi mới không kém hơn bọn họ".

Kiến Hạ luôn như vậy, cái gì cô cũng không dám, cái gì cũng không dám hứa, không dám khiêu chiến và cũng không dám chiến đấu, thậm chí chưa từng dung túng cho bản thân chìm đắm vào những ảo tưởng về tương lai.

Khi cô như mất hồn đối với bất kì chuyện gì, cô chỉ biết cúi đầu lặng im, thậm chí là âm thầm cố gắng. Cho đến khi cô xác định mình vừa làm đúng vừa làm tốt thì mới dám biểu lộ ra, sau khi được tán dương khen thưởng mới có thể cúi đầu lên lộ ra một nụ cười đắc ý.

Cô không muốn làm Trần Kiến Hạ như vậy.

Lý Nhiên chăm chú nhìn. Thay vì nói cậu ta cảm thấy hứng thú với những người "siêu khủng" mà Trần Kiến Hạ miêu tả thì chi bằng nói cậu ta cảm thấy thú vị với kiểu hẹp hòi lắm nhãi nhiều lời của Kiến Hạ.

"Cho nên?" Sau khi Trần Kiến Hạ nói xong, cậu ta vô cùng hào hứng hỏi.

"Cho nên..." Trần Kiến Hạ cười giả lả: "người ta mới là người tài giỏi. Năm nay mình phải tham gia kỳ thi quan trọng tại tỉnh, khẳng định đến ngay cả bên Chấn Hoa cũng không đụng vào được. Mình có thể thi tốt chỉ là vì hệ thống đề thi của huyện đơn giản mà thôi."

"Ừm, cũng có thể." Thế nhưng cậu ta không hề có ý an ủi cô, đến ngay cả câu nói tốt đẹp cũng không có.

Ngược lại âm thanh láu lỉnh nói tiếp một câu: "Cho nên mệnh của cậu rất tốt, phần mộ tổ tiên đang phát lộc cho cậu đấy."

Trần Kiến Hạ tức đến nổi muốn học máu.

"Cậu..."

"Thật ra những người mà cậu nhắc đến mình đã từng nghe nói đến." Lý Nhiên ngắt lời cô, nhếch mép cười vừa lộ ra hai cái răng khểnh: "Cái bạn Lục Lâm Lâm cận thị hơn 900 độ, bỏ kính xuống thì chẳng khác nào sống ở không gian khác biệt, đến mẹ đẻ cũng không nhận ra. Ờ, còn cái bạn Hình Soái, người cao 1m6 mà chạy bộ còn chậm hơn em gái lớp chín của mình, ăn táo xong liền trực tiếp ném hạt xuống sàn nhà, hoàn toàn không có ý thức tự giác; khéo ném ra chỗ hoang dã đến cả sao Bắc Đẩu cũng không tìm nổi. Ừm, Lộ Vũ Ninh người anh em này không tồi, anh bạn này hồi nhỏ sống rất lạc quan, học cùng cấp một; hồi lớp ba viết một bức thư tình cho bạn nữ có tiếng xấu nổi tiếng lớp mình bị dán trên bảng thông báo bị mọi người quan tâm cả một ngày. Sau khi tan học còn bị các bạn nam đánh rụng mất hai cái răng, đeo răng giả nói chuyện cũng bị hở ra, không có răng là chuyện cả một đời..."

Cô gái trước mặt há hốc mồm hình chữ O, cậu ta mới ngừng nói hươu nói vượn.

"Sao cậu lại nói người khác như vậy? Con trai lại nói chuyện như thế..." Kiến Hạ khá bức mình, cao giọng nói.

Nét mặt của Lý Nhiên có chút vẻ châm chọc, cậu ta nhướn mày lên mỉm cười: "Cậu đúng là có tinh thần trọng nghĩa. Mới nghe mình nói như vậy mà trong vô thức cậu đã cảm thấy vui vẻ? Trong lòng sáng khoái chưa?"

Thằng thản không một chút lưu tình.

Kiến Hạ ngây ngẩn người.

Cô không hề phát hiện ra tận sâu trong tâm khảm mình có cảm giác vui vẻ mơ hồ, ngược lại khi bị Lý Nhiên chế giễu thì mới để tâm tới. Lúc mới lắng nghe câu chuyện kỳ lạ, trong lòng có loại cảm giác cười trên nỗi đau khổ của người khác "thì ra bọn họ cũng như thế".

Kiến Hạ cảm thấy đầu óc hỗn loạn, liếm môi, không biết là có nên tiếp tục quở trách hành động của Lý Nhiên vừa nói vớ vẩn hay không nên căn bản không chú ý tới rõ ràng cận thị 900 độ nên là Trịnh Đồng đeo cái kính đít chai chứ không phải Lục Lâm Lâm, thân hình của Hình Soái cũng không mập và cũng gần 1m7, mà dáng người cười ha ha của Lộ Vũ Đình nghĩ thế nào cũng không giống như là thiếu răng hở lợi.

Sợ rằng đa phần những lời này là Lý Nhiên theo như sự giới thiệu trước đó của Trần Kiến Hạ làm như kiểu râu ông nọ cắm cằm bà kia, thuận miệng đặt điều. Kiến Hạ lại không hề phát hiện ra

Có lẽ trong tiềm thức bản thân cô cũng hi vọng những việc riêng tư không thể lộ ra ngoài kia đều là sự thật. Dường như cuối cùng tìm thấy được chứng cứ quan trọng giữ vững một niềm tin "ông trời luôn công bằng".

Nhưng ai đã dám đảm bảo ông trời nhất định sẽ công bằng?

Trần Kiến Hạ mơ mơ màng màng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Những tâm tư nhỏ bé của Trần Kiến Hạ đều lọt vào trong đôi mắt của Lý Nhiên, cậu cười nhạt một tiếng và khẽ lắc đầu.

"Mình vẫn chưa biết những bạn nữ này? Nếu có người đứng trước mặt cậu nói những lời không tốt đẹp về một bạn nữ xinh đẹp nào đó, các cậu sẽ vừa giả vờ ngạc nhiên nói thật hay giả vậ, hay đừng nói vừa. Vừa nhanh chóng rao những lời đồn này đi khắp nơi vừa cực kì vui sướng trong lòng. Tất cả đều là một đức hạnh. Đừng ở đây giả vờ tràn đầy tinh thần trọng nghĩa." Giọng điệu của cậu ta vang lên the thé như học theo giọng nói của con gái, nói đến mức cao hứng dứt khoát đặt móng ngòi lên trên bàn.

"Nói trắng ra, cậu cũng đố kị những thiên tài như họ. Thực ra bản thân cậu học cũng không kém, chẳng qua họ học tốt hơn mà thôi. Cùng là một đặc điểm nhưng lại thích khóc than, kêu kém, giả khiêm tốn, một mạch

khen ngợi thái quá đối thủ cạnh tranh, thực chất trong lòng lại không hề phục."

Bộ dạng nhưn mày cà lơ phất phơ của Lý Nhiên khiến cho Kiến Hạ sôi máu trong ngực nhưng không thể nào phản bác được.

"Lòng dạ cậu thật đen tối!" Cô ngắt lời cậu ta.

"Đúng đúng, lòng dạ tôi đen tối, cậu là thiếu cả xinh đẹp trong sáng nữa đấy!"

Kiến Hạ không nói được lời nào. Lý Nhiên cười đã rồi nghiêng mặt qua, thấy cô gái bên cạnh đag cúi đầu rõ thấp, gương mặt như không chịu được, thế là từng giọt nước mắt long lanh đọng ở trên người, sáng chói đến mức khiến Lý Nhiên đau đầu.

Cô gái thật sự rất buồn, chỉ biết khóc, vừa mới khóc lên thì cho dù có lí hay vô lí, tình hình đều có sự chuyển đổi lớn.

Chàng trai gãi gãi đầu, cô gái bên cạnh cho dù khóc không ra tiếng nhưng lại giống như vòi nước vắn không nhanh. Nước mắt rơi tí ta tí tách làm cậu túng quẫn tới mức đứng ngồi không yên.

Mặc dù cậu cảm thấy những lời mình nói không hề oan ức cho mấy người học sinh giỏi, nói cho cùng thì không liên quan gì đến cô bạn trước mặt này. Cậu chỉ là túm được một người lạ rồi chạm phải khẩu súng để xả giận, không có gì là vè vang cả.

"Lòng dạ mình đen tối nên bớt nói hàm hồ, là mình sai, mình xin nhận lỗi với bạn được không? Mình có thù với những người học giỏi, cố ý bôi nhọ các cậu, mình xin lỗi. Bà cô tôi ơi, đừng khóc nữa được không?"

Trần Kiến Hạ không thèm trả lời, cầm lên cái túi chỉ còn lại tờ khăn giấy, nhanh chóng đứng dậy ra khỏi phòng y tế.

Lý Nhiên sốt ruột, cậu ghét nhất là sự việc không rõ ràng chưa giải quyết xong, cho dù cậu đúng hay sai thì nhất định phải giải quyết ngay tại trận ngay tại thời điểm này, không để lại bất cứ oán trách nào. Cậu vội vàng nhảy xuống bàn, khiến cho mấy cái ghế nhỏ bên cạnh cũng đổ luôn.

"Mình vẫn chưa xin lỗi xong, cậu đi đâu vậy?"

Trần Kiến Hạ dừng lại một lát, nước mắt giàn giụa nhìn cậu ta: "Cậu có xong hay không? Như thế cũng gọi là xin lỗi à? Hơn nữa cậu có lỗi với tôi ở chỗ nào?"

Âm thanh nói chuyện của cô cuối cùng lớn tiếng chống đối với Lý Nhiên, kèm theo giọng nghẹn ngào oan ức của thiếu nữ.

Lý Nhiên bị cô nhìn đến ngẩn ra, lúng túng lùi lại hai bước.

Vừa nãy còn là bạn mới tự giới thiệu về nhau, sao giờ lại trở nên thế này?

Cậu há hốc mồm, bao nhiêu lời nói đều biến thành điệu cười ngơ nghếch.

Trần Kiến Hạ cảm thấy người này căn bản nói không thuyết phục, nước mắt cô rơi càng nhanh hơn, lắc đầu cất bước chạy, bị Lý Nhiên giữ lấy cổ tay lôi trở lại. Khuỷu tay cô không khéo đụng vào đúng chỗ dạ dày của cậu, đau đến mức làm Lý Nhiên kêu lên một tiếng giống như con tôm bị luộc chín, lập tức ngồi xồm xuống gập người lại.

Trần Kiến Hạ bỗng ngừng khóc.

Cô lưỡng lự một lúc, vẫn đến bên cạnh cậu ta, cũng ngồi xồm xuống, thút tha thút thít hỏi: "Cậu... không sao chứ?"

Đối phương dường như đang đau vô cùng, cắn răng chịu đựng nói giọng khàn khàn, giống như con rắn đuôi chuông bị giẫm lên bảy tấc. Kiến Hạ bị sự liên tưởng nhạt nhẽo chọc cười, cô cố gắng kìm chế, nhưng vẫn cười thành tiếng.

Lý Nhiên liếc mắt lờm cô: "Vui không?"

Kiến Hạ đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, cong môi lên, cười khẽ.

"Mình biết ngũ hành của cậu thiếu gì rồi, thực chất không phải lửa."

"Vậy là cái gì?" Lý Nhiên tròn mắt.

"Thiếu đức." Trần Kiến Hạ cười to.

DƯỚI VÒM KÝ ỨC

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Châu Kiệt Luân Thật Tài!

Chính trong khoảnh khắc đó, những chủ đề tưởng như cao thâm kia vừa được thảo luận chấm dứt tại đây, kết thúc thật mơ hồ tựa như nước mắt của Trần Kiến Hạ.

Cô cúi xuống mỉm cười với cậu ta, cậu ta cũng ngẩng đầu lên lộ ra chiếc răng khểnh nhỏ.

Chính giây phút này cô mới hiểu được vì không hiểu vấn đề kia ra sao nên biểu hiện bộ dạng gương nanh múa vuốt thật buồn cười biết bao.

"Nhưng thật sự lúc này cậu nói rất vớ vẩn." Kiến Hạ vẫn nói thêm câu tổng kết nữa, tiện thể lấy khăn giấy để lau nước mắt và nước mũi, giọng điệu rất thoải mái.

Lý Nhiên nhún vai: "Tớ chỉ nghe thấy hai từ "lớp 1" là đã buồn nôn rồi!"

Kiến Hạ khó hiểu: "Tại sao?"

"Không tại sao cả."

Thế là cô không hỏi tiếp nữa. Tuy Trần Kiến Hạ không giỏi giao tiếp nhưng cũng hiểu được đạo lý thấy tốt mới làm. Loại thói quen tốt này một phần là do tôn trọng còn một phần là không muốn bị người khác ghét. Dẫu quan hệ của cô với bạn bè hồi cấp một không được tốt lắm nhưng đây là Chấn Hoa, Trần Kiến Hạ luôn tràn đầy hi vọng được chấp nhận và được yêu quý.

Có thể Lý Nhiên rất muốn vào lớp 1 nhưng không được nên mới sinh lòng thù ghét; mà cũng có thể cậu ta luôn có thành kiến với học sinh khá

giỏi, giống hệt mấy bạn cùng lớp cấp một không thích Kiến Hạ.

Nhưng Trần Kiến Hạ không nỡ để cho những ý nghĩ rối loạn thầm kín của bản thân gán lên người con trai "thanh bạch" trước mặt này được, dẫu đối phương vừa khiến cô bật khóc vì tức.

"Nghe nhạc không?"

Lý Nhiên nâng chiếc ghế vừa bị đổ nghiêng ở dưới đất lên, làm như không có việc gì lấy chiếc máy CD hãng Sony[1] từ trong túi xách ra, thân máy màu vàng trắng phản chiếu ánh mặt trời, lóe sáng, hơi lóa mắt.

Máy CD Sony này giống chiếc cô nhìn thấy ở trung tâm bách hóa số một mấy ngày trước.

Kiến Hạ nhìn chiếc máy như mất hồn.

Hồi lớp một, mỗi lần Trần Kiến Hạ mở ti vi lên đều nhìn thấy các quảng cáo về chiếc máy này. Cô vẫn mong có một máy ghi âm để từng bước nâng cao học ngoại ngữ. Thế nhưng, mẹ luôn nói cái máy Oiwas[2] lâu năm được yêu thích trong nhà mang theo bên người nghe là đủ dùng rồi. Dù sao đều là băng nghe tiếng Anh cả, bản thân luôn tay luôn chân thì chỉ mang phần dịch là được rồi, sao phải cần máy ghi âm làm gì chứ.

Đôi khi Trần Kiến Hạ thật sự kích động, muốn hét to lên một câu: Em cũng không dùng Sao Văn Khúc[3] vào việc học, nó dùng để chơi trò đánh anh hùng gì đó trong game RPG[4] mà mẹ vẫn mua cho nó đấy thôi. Mà giá tiền của máy ghi âm chưa chắc đã đắt bằng nửa cái Sao Văn Khúc đó...

Nhưng lại không nói được.

Sau đó thi đỗ Chấn Hoa, mẹ cô không ngớt lời khen cô trước mặt họ hàng, bạn bè kiểu như "Từ cấp một Tiểu Hạ nhà em đã dùng cái máy học tiếng Anh vỡ đã mua từ mấy năm trước. Kỳ thi cấp ba, tiếng Anh được 119

điểm, thiếu một điểm nữa là được trọn vẹn điểm rồi! Cho nên, cũng nói cho các bác biết, đừng có quá chiều chúng nó, thành tích học tập không phải có điều kiện vật chất đáp lên là được, quan trọng nhất vẫn là bản thân phải cố gắng!"

Dường như trong khoảnh khắc mẹ cô biến thành chuyên gia nhiệt tình giáo dục con gái, nhìn xa trông rộng, lo lắng hết lòng, có nhiều kế hoạch một tay bồi dưỡng ra Trần Kiến Hạ xuất sắc mà đơn giản mộc mạc.

Trần Kiến Hạ trong mắt các bậc cha mẹ khác vừa khâm phục vừa khen ngợi cúi đầu, bản thân cũng không thể nói rõ ra là tự hào hay là tủi thân.

Sau đó vẫn là bố đề nghị, trước khi lên tỉnh học cấp ba thì cũng nên mua cho con gái món quà giống như vậy. Mẹ cô nói một câu: "Thế thì mua cho nó máy ghi âm từng bước nâng cao là được rồi. Dù sao con nó vẫn luôn muốn có!" Trần Kiến Hạ bị giọng điệu hờ hững của mẹ làm cho tức giận, nói lớn: "Con không thèm!"

Bố mẹ bị câu to tiếng của cô làm cho giật mình, đến khi bình tĩnh lại Trần Kiến Hạ mới hối hận. Cô trầm ngâm cố gắng bình tĩnh lại, nói: "Con muốn máy CD của Sony, lần trước đã nhìn thấy ở trung tâm bách hóa số một, được không ạ?"

Hồi cấp một, con gái thời thượng nhất là mua được một cái máy CD trước khi đi thi cấp hai. Tuy Kiến Hạ biết "không hư vinh" đến thế nào nhưng suy cho cùng đó vẫn là niềm khát khao.

Hơn nữa, khát vọng của cô với máy CD là kèm theo nhiều nguyên nhân từ máy ghi âm mà thành, cũng khó để nói hết được những cố chấp trong lòng.

Bố không biết Sony, CD là gì. Ông chỉ gật đầu nói, ừ, mua, mai bố và mẹ sẽ đi trung tâm bách hóa số một mua cho con nhé?

Nhưng ngày hôm sau tại trước quầy hàng, mẹ vừa liếc mắt nhìn bảng giá khốe miệng liền hạ xuống, sau đó cười đầy vẻ miễn cưỡng, hỏi: "Tiểu Hạ, cái con nói có phải đây không? Cái này thật sự có tác dụng với việc học chứ?"

Cô nhân viên quầy kinh doanh dường như không biết sự tình liền nhiệt tình giới thiệu, cảm xúc của Trần Kiến Hạ luôn theo từng biểu cảm nhỏ nhất trên khuôn mặt mẹ, cho đến khi mẹ nghiêng đầu, cười hỏi: "Tiểu Hạ, con thật sự muốn hả?"

Trần Kiến Hạ cúi đầu nhìn đăm đăm đầu ngón chân, hơi ngước mắt lên cười: "Cũng không hẳn là muốn lắm. Hay là thôi vậy, sang chỗ khác đi ạ."

Cô nhân viên quầy kinh doanh sầm mặt xuống, mẹ kéo tay Trần Kiến Hạ quay người rời đi, cười đến vui mừng.

"Xem có thích cái nào khác không. Buổi tối về nhà bố mẹ sẽ nấu cho con ăn."

"Ê, nghĩ gì đấy?"

Bị người dùng khuỷu tay chọc vào người, Kiến Hạ mới bừng tỉnh, cũng không biết mình đã lơ đãng rất lâu.

"Cho cậu này!" Cậu ta giơ một bên tai nghe lên, hình dạng quái lạ, là hình bánh quy lớn nhỏ, nửa hình cầu bẹt bẹt, bên cạnh còn bao bởi một nửa vòng nhựa dẻo. Trần Kiến Hạ lần đầu tiên nhìn thấy loại tai nghe thế này, lúng túng không biết làm thế nào, cầm trong tay ngăm ngăm một lúc, khi ngẩng đầu lên thì cô đã nhìn thấy Lý Nhiên nhẹ nhàng đeo tai trái lên rồi.

"Cái này..." Cô ập a ập ứng. Lý Nhiên cầm tai nghe lại, nửa vòng nhựa dẻo của ai đó vẫn đang khếch đại trên tai phải của cô, cầm cái tai nghe nửa hình cầu đeo lại trên tai mình.

Trần Kiến Hạ kinh ngạc cúi thấp đầu, lúc cầm tai nghe giữ lại, ngón cái của cậu ta đặt trên dái tai cô, rất nhẹ nhàng, có chút ngứa ngứa. Dường như là ảo giác nhưng cô cảm giác nhiệt độ từ dái tai lan đến gương mặt và trên cổ, nóng tới mức rục rữa.

Không cần soi gương cũng biết nhất định là đỏ mặt xấu hổ.

Tên con trai này sao lá gan lớn vậy, động tác cũng rất tự nhiên.

Trong lòng Trần Kiến Hạ không yên, người khởi xướng lại như không có chuyện gì bắt đầu đùa nghịch cái nút.

Lúc cô suy nghĩ lung tung, một đoạn khúc nhạc dạo mang theo cảm giác tuyệt vời như kỳ lạ.

Đó là khúc nhạc mà Trần Kiến Hạ chưa từng nghe, không biết lạ chỗ nào nhưng không ngờ lại rất hay. Hòa âm rất đặc biệt, chỉ tiếc là không biết là tiếng nước nào. Dường như trong đó có một câu "Tất cả lại đang tái diễn" không rõ ràng lắm. Chứng tỏ là bài hát Trung Quốc nhưng những câu khác lại nghe được nghe không.

Kiến Hạ nghi ngờ có phải người hát đã cắn phải lưỡi của mình hay không.

Trong khoảng trống ngắn ngủi sau khi bài hát kết thúc, cô nghiêng mặt hỏi: "Đây là bài hát của ai vậy?"

Lý Nhiên không ngần đầu, đáp: "Châu Kiệt Luân[5]."

Kiến Hạ thắc mắc: "Châu Kiệt Luân là ai?"

Hỏi xong lại thấy thấp thỏm, cô không hi vọng nghe thấy Lý Nhiên nói ra câu kiểu như "Ngay cả Châu Kiệt Luân là ai mà cũng không biết. Cậu đúng là không thể gốc hơn nữa."

Thế nhưng, Lý Nhiên vẫn đang lướt qua lướt lại những vết xước trên mặt đĩa CD, thử dùng các cách lau chùi sửa chữa, đồng thời nhẩn nại nói với Trần Kiến Hạ: "Một tài năng âm nhạc Đài Loan, tự mình viết lời, Phương Văn Sơn phổ nhạc giúp anh ta. Đã ra ba album, giọng nói không rõ, rất có phong cách. Mình rất thích, gần đây anh ta đang rất nổi."

Trần Kiến Hạ thở phào một hơi, thậm chí khá cảm kích nhìn Lý Nhiên chăm chú tự chữa máy CD, nhưng đối phương hoàn toàn không phát hiện ra.

Cô biết mình là kẻ mọt sách nhưng cũng không phải là học đến mức ngu ngơ, chỉ là không có cơ hội hiểu rõ trò giải trí mà các bạn quan tâm mà thôi. Biết càng ít thì càng dễ mẩu thuẫn với nhau.

Lý Nhiên tư tưởng không tập trung giới thiệu hình dáng các thần tượng đang nổi bây giờ, làm cho Kiến Hạ cực kì thoải mái và mãn nguyện. Mỗi câu miêu tả Châu Kiệt Luân của Lý Nhiên cô đều ghi nhớ trong lòng.

Châu Kiệt Luân.

Không hiểu tại sao cô quyết định thích ca sĩ này.

Ánh mặt trời ấm áp đều chiếu sáng người cậu ấy, một tai Kiến Hạ nghe về Châu Kiệt Luân, còn một tai thâu tóm những náo động bên ngoài cửa sổ nhưng vẫn có thể nghe rõ được hơi thở của chàng trai bên cạnh. Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời cô ở khoảng cách gần như vậy cảm nhận sinh mệnh tràn đầy sức sống của người con trai này, ở ngay phía bên tay phải.

Chuyên tâm, bướng bỉnh, vui giận thất thường, đỉnh đạc, thẳng thắn tàn nhẫn, nhưng lại rất dịu dàng.

Giống như một cô dã thú hòa nhã mới trưởng thành.

Kiến Hạ cong cong khóe miệng. Cô cũng không biết bản thân từ lúc nào đã bỏ những việc về cuộc thi tìm hiểu và những bạn cùng lớp xuất sắc sang một bên, chỉ một lòng nghe nhạc. Những người bạn dưới ánh mặt trời ngoài cửa sổ hết như một bức tranh ngưng lại thời gian.

Lý Nhiên cuối cùng cũng dừng lại công việc sửa chữa máy CD, phần nó kêu một tiếng "Chết tiệt".

Kiến Hạ nghiêng đầu cười, chỉ vào cái máy và nói: "Tớ thích cái máy này, đẹp lắm."

Lý Nhiên dường như không bận tâm, cân nhắc: "Con gái các cậu đều chỉ thích những thứ đẹp, đúng là tầm thường."

Kiến Hạ cười tươi: "Cậu cũng rất đẹp trai."

Sau đó cậu ta như nhìn thấy ma nghiêng đầu nhìn chăm chăm cô, dọa làm cô đẩy cái ghế lùi sang bên trái.

Một người rụt rè, một người chau mày lộ vẻ mặt hung dữ, bọn họ cứ căng thẳng như vậy cho đến khi Lý Nhiên thở dài một tiếng.

"Có phải cậu bị "tâm thần phân liệt" không vậy?"

"Hả?"

"Lúc thì ngượng ngùng giả bộ dụi dụi mắt ít nói, lúc thì lại có tinh thần cái gì cũng dám nói. Thật là..."

Kiến Hạ cúi đầu, chính bản thân cũng cảm thấy những lời vừa nãy của mình rất lớn mật, cảm thấy ảo não.

"Nhưng tớ cũng tự thấy bản thân mình rất đẹp trai."

Cậu ta lại nhếch mép cười, chiếc răng khểnh trắng sáng và đôi mắt hí sáng long lanh.

"Cậu thích cái này à?"

Dường như chú ý đến sự ngượng ngùng của Kiến Hạ, Lý Nhiên bắt đầu nói chuyện về máy CD.

"Ừ." Kiến Hạ trả lời rất nhanh, thay đổi đánh giá "đúng là tầm thường" của cậu ta vừa nãy, vừa cười vừa nói: "Tất nhiên cũng không thích như vậy..."

"Vậy tặng cậu đây."

Miệng Kiến Hạ há hốc thành hình chữ O.

"Cái này không phải của tớ, cái của tớ mang đi sửa rồi; còn đây là cái chị họ cho tớ mượn. Thật ra cũng không cần trả lại, vì dù gì chị tớ cũng có cái mới rồi, hơn nữa tớ cũng làm hỏng cái này trong lúc bị ngã hôm nay rồi." Cậu ta chỉ vết xước nhỏ dài khoảng một đốt ngón tay bên cạnh nút "play".

"Cậu không biết chứ, chị tớ mắc bệnh công chúa lắm, đồ dù tốt đến đâu mà có một chút tí vết thôi thì chị ấy cũng sẽ vứt đi. Tôi không nói quá đâu, tính chị ấy như vậy đấy. Từ nhỏ đến lớn tớ cũng quen rồi, dù sao người ta cũng có tiền. Nếu cậu thích cái này thì cứ cầm lấy đi, dù sao cũng là kiểu cho con gái, tớ cũng không thích dung."

Cậu ta vội vội vàng vàng nói một hồi, dường như trước đó nghĩ cách giải thích kỹ rồi, lưu loát không cho từ chối.

"Nhưng...tại sao?"

"Tại sao cái gì?"

"Tại sao tùy ý tặng một vật quan trọng cho một người lạ không quen biết?"

Lý Nhiên rất kinh ngạc: "Nếu không tớ cũng chẳng biết tặng cho ai, suy cho cùng vẫn hơn là lãng phí. Nếu cậu đã thích thì cầm nó luôn đi, làm gì có nhiều tại sao đến thế?"

Lúc đó Kiến Hạ lớn mật đến mức có chút sai lầm, cô nhận lấy máy CD và nói: "Cảm ơn cậu, tớ cũng không khách sáo nữa."

Lần này đến lượt Lý Nhiên ngẩn người ra.

"Sao thế, hối hận à?"

"Không." Cậu ta gãi đầu: "Chưa từng gặp người nào thẳng thắn như cậu. Vừa nãy cậu vẫn cứ ngập ngừng nên tớ còn tưởng cậu sẽ tiếp tục từ chối mãi."

Kiến Hạ nhẹ nhàng vuốt ve cọ sát thân máy bên ngoài, phát hiện đằng sau lại khắc một ký hiệu y như một đóa hoa.

Xưa nay cô không phải là người ham món lợi nhỏ. Cho dù đúng như vậy thì cô cũng sẽ không giống như hiện tại, hào phóng quyết đoán trước mặt người lạ.

Thật sự không thể giải thích nổi cho hành động này.

Có lẽ bất kỳ ai cũng sẽ làm một số việc không thể tưởng tượng được.

"Nhà cậu giàu lắm à?" Cô ngẩng đầu hỏi thẳng thắn.

Lý Nhiên suy nghĩ một lát rồi trả lời thành thật: "Không đâu, nhưng cũng có thể nói... ngũ hành của tớ không thiếu tiền..."

Cách biểu đạt này còn thái quá hơn cả việc có tiền.

"Đĩa Fantasy trong máy cũng cho cậu luôn đấy. Tớ không mang theo hộp CD, cho nên cậu chỉ cần mua một túi đựng nó là được rồi."

"Nhưng đây chẳng phải là đĩa CD cậu thích nhất à?"

"Đĩa CD này không phải của tớ. Là...là của chị tớ, chị ấy không nghe nữa. Tớ vẫn còn một cái nữa mà."

Kiến Hạ ngẫm nghĩ một hồi rồi đáp lại: "Vậy thì nhờ cậu gửi lời cảm ơn đến chị của cậu."

Lý Nhiên khẽ cười, vụng về đáp "ừm" một tiếng.

"Thật ra tớ đã mong có máy CD từ lâu." Cô thành thật nói: "Nhưng..."

"Cậu muốn thì mua đi, cái này cũng không đắt..." Lý Nhiên nói xong, lè lưỡi cười ngại ngùng: "Tớ...tớ không có ý đó. Xin lỗi."

Kiến Hạ lắc đầu: "Không, có thể nhà tớ không bằng nhà chị cậu nhưng cũng không quá khó khăn. Chỉ có điều..." Cô không nói tiếp: "Tóm lại là cảm ơn cậu. Có... có phải tớ quá đáng quá không?"

"Tặng đồ tốt cho người cần là việc nên làm, còn hơn để vứt xó thành đống trong kho. Cậu đừng suy nghĩ nhiều, mệt lắm. Nghĩ nhiều là hói đầu đấy."

Cậu ta giơ tay gõ nhẹ đầu cô một cái.

Trần Kiến Hạ ngẩng đầu, nhận lấy ánh mắt thẳng thắn vô tư của Lý Nhiên. Không hiểu sao những dè dặt cẩn thận và khiêm tốn lúc mới vào Chấn Hoa ngụy trang trước mặt người con trai này đều bị gỡ bỏ từng chút một, trái tim của cô như được nâng lên, từng chút trở về lồng ngực.

"Trần Kiến Hạ!"

"Kiến Hạ, có người tìm cậu này!"

Vừa định nói gì đó thì nghe thấy âm thanh gõ cửa đằng sau, Kiến Hạ nghe tiếng nói bên ngoài có lẽ là lớp trưởng Sở Thiên Khoát và Vu Ti Ti.

Gõ cửa chỉ là phép lịch sự, cánh cửa nhanh chóng được mở ra, ngó đầu vào là Vu Ti Ti.

"Kiến Hạ cô Du lớp mình bảo chúng ta nói..."

Vu Ti Ti mới nói được một nửa thì nụ cười trên môi dừng lại đầy gượng gạo.

Kiến Hạ nghe thấy Lý Nhiên bên cạnh khinh thường "hừ" một tiếng.

Vu Ti Ti mặt không biểu cảm nói nốt: "Cô Du nghe nói cậu bị ngất nên cô bảo bọn tớ đi hỏi thăm xem cậu đã khỏe chưa. Cô vừa mới nói chuyện với tớ và lớp trưởng."

Sở Thiên Khoát lúc này mới bước vào. Mắt Kiến Hạ rục rắng.

Sáng nay khi cô Du đứng cả lớp tuyên bố tên lớp trưởng, cô chỉ nhìn thấy cái gáy của người khác. Tuy từng là ân nhân cứu mạng nhưng chàng trai đứng ngược chiều ánh sáng đối diện với cô lúc chóng mặt vừa nãy tại phòng y tế vẫn không nhìn rõ được mặt.

Sở Thiên Khoát quả nhiên rất đẹp trai, làn da trắng, mặt mũi anh tuấn, phong độ ngời ngời.

Cậu ta liếc mắt nhìn cái túi giấy và cái hộp sữa không trên bàn: "Ăn no chưa?"

Kiến Hạ cười đầy cảm kích: "Cảm ơn lớp trưởng. Vu Ti Ti nói là cậu đặc biệt mua cho mình. Phiền cậu quá. Bây giờ tớ không sao rồi, bọn mình cùng đi tìm cô Du thôi."

Vu Ti Ti đã quay đầu ra cửa từ sớm, Trần Kiến Hạ vừa đi được hai bước bỗng dừng quay lại cầm vỏ hộp sữa, đám giấy vụn ở trên bàn bỏ vào trong thùng rác, sau đó ôm chặt cái máy CD vào trong lòng. Cô dùng khẩu hình cảm ơn Lý Nhiên.

Lý Nhiên ngồi tựa vào bàn giường mắt lên nhìn như cá chết.

"Cậu phải trả lại tai nghe cho tớ. Tớ đâu có nói cho cậu cái này." Cậu ta lớn tiếng nói với theo.

[1] Một sản phẩm máy nghe đĩa dạng cầm tay của Sony được phát hành từ nhiều năm về trước.

[2] Một hãng điện tử của Hồng Kông

[3] Một dòng kim từ điển của Trung Quốc.

[4] Trò chơi RPG, hay còn gọi là game nhập vai, là một trò chơi trong đó người chơi giả định vai trò của các nhân vật trong một hư cấu thiết lập.

[5] Châu Kiệt Luân, hay còn được gọi là Jay Chou, là ca sĩ, nhạc sĩ nổi tiếng người Đài Loan.

DƯỚI VÒM KÝ ỨC

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Đồng Loại

Đối mặt với ánh mắt ngờ vực của Sở Thiên Khoát, Trần Kiến Hạ khó xử đến mức mặt mũi đỏ bừng.

Còn Lý Nhiên thật khó xác định, thẳng thắn đến đáng sợ. Đúng là cậu ta chưa từng nói cho Kiến Hạ tai nghe nhưng cô cũng chưa từng có ý nghĩ nhận cả tai nghe cùng với máy CD kia. Nhưng mà bị đòi tai nghe trước mặt lớp trưởng thế này, cô rất muốn giết cậu ta.

Cô nhanh chóng bỏ tai nghe xuống, một nửa khác thậm chí vẫn còn đang đeo trên tai phải của cô cũng nhanh chóng được kéo xuống. Chúng tựa như than củi bồng tay, Kiến Hạ nhét trực tiếp vào trong tay Lý Nhiên.

"Xin lỗi vừa nãy tớ không để ý, thật sự rất xin lỗi."

Kiến Hạ cúi thấp đầu rồi vội vàng đi ra cửa, máy CD trong lòng cũng bắt đầu nóng lên và không hề nhìn thấy trên mặt của người con trai đằng sau lướt qua một tia khao khát thâm kín.

Đang đi, Trần Kiến Hạ bỗng thấy hối hận, nửa phút trước cô nên trả cậu ta cả tai nghe lẫn máy CD mới đúng. Cô đúng là ngốc nghếch mà, vừa ngốc vừa không có khí phách.

Hối hận đến đau lòng, bây giờ muốn quay lại thì lại lo lắng Sở Thiên Khoát phát hiện ra điều gì đó nên cô đành phải bất chấp tất cả tiếp tục bước đi.

Sở Thiên Khoát bước đến bên cạnh cô, còn Vu Ti Ti đã biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa.

"Vu Ti Ti đi đâu rồi..." Kiến Hạ mở miệng xoa dịu bầu không khí.

"Có thể cậu ấy quay về lớp trước rồi. Ai biết được." Sở Thiên Khoát nhún vai.

Cậu ta không hề hỏi tên con trai trong phòng y tế cùng Kiến Hạ là ai, và cũng chẳng hề ngạc nhiên cái máy CD bỗng dưng xuất hiện.

Kiến Hạ cảm kích trong lòng, dường như Sở Thiên Khoát có bản lĩnh tránh né được tất cả những bồi rối lúng túng của người khác, dần chuyển hướng chủ đề sang giọng địa phương Đông Bắc của giáo viên quân đội và câu thiên hài hước ngoài miệng, làm cho cô bị chọc cho mặt mày tươi cười.

"Phải rồi, lớp trưởng, tớ nghe nói cậu là người đứng đầu toàn tỉnh trong kỳ thi cấp ba năm nay! Cậu giỏi thật đấy."

Sở Thiên Khoát không tỏ rõ ý kiến, cười cười: "Tuy kì thi cấp ba này dựa vào thực lực nhưng với những người cùng trình độ chúng ta mà nói, rốt cuộc ai có thể đứng đầu thật sjw giống y như chơi xổ số vậy, đều may mắn cả thôi. Không có gì để tự hào khoe khoang cả."

Đây là lần đầu tiên Kiến Hạ nghe thấy một lời nói khiêm tốn chân thành tự nhiên đến vậy. Tuy chỉ mới gặp mặt được hai phút nhưng cô đã nhận ra từ sâu trong lòng đã thích lớp trưởng ưu tú này rồi. Tuy cậu ấy là con trai, lại còn là một chàng trai rất đẹp trai nhưng Kiến Hạ không hề cảm thấy một chút xấu hổ không tự nhiên nào. Sở Thiên Khoát ưu tú đến mức ấm áp, dùng nụ cười và sự bồi dưỡng văn hóa đạo đức bao trùm lên tất cả các góc cạnh của sự sắc sảo.

Bởi vậy Kiến Hạ càng cảm thấy thoải mái hơn khi nói những suy nghĩ trong lòng ra.

"Nhưng tớ rất lo lắng bản thân không phải là người cùng năm trên một trục hoành (trình độ) với các cậu, dù sao khả năng dạy học ở trên tỉnh và

chỗ tở vẫn có sự chênh lệch không nhỏ. Nếu.... nếu tở thi đứng đầu đếm ngược từ cuối lên thì sẽ bị cười chết mất..."

Sở Thiên Khoát không hề tỏ vẻ dùng những lời khách sáo để an ủi cô.

"Chỉ cần có thứ hạng thì sẽ luôn có người đứng đầu từ dưới lên. Muốn nói đến mất mặt, cậu thử nghĩ xem, tất cả mọi người đều đang nhìn tở, nếu người đứng đầu kì thi lên cấp ba là tở... không nhắc đến xếp hạng thì cho dù đứng trung bình cùng vẫn bị chê cười thôi. Ai cũng áp lực cả, chẳng qua điểm khác biệt là ở tư tưởng."

Gương mặt Kiến Hạ dần dần lộ ra nụ cười tự nhiên.

"Tở hiểu rồi, cảm ơn lớp trưởng." Cô nói to.

"Có việc gì thì cứ đến tìm tở, khó khăn trong học tập cũng được, những vấn đề khác cũng được, tở đều sẽ hết lòng."

Cô đang định cảm ơn thì ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Vu Ti Ti đang khoanh tay đứng trước cửa lớp đợi bọn họ, ánh mắt lạnh nhạt, tuy là đang cười.

"Cô Du đang đợi đấy, đừng chậm chạp nữa, mau vào đi."

Cô nàng nói xong rồi cứ thế đi vào lớp, Kiến Hạ dừng lại trước cửa lớp nhìn Sở Thiên Khoát vẻ bất lực.

Song đối phương lại làm như không phát hiện ra tình khí nhỏ đó của Vu Ti Ti. Thế là Kiến Hạ đành phải theo sau bước vào lớp.

Cô chủ nhiệm Du Đan mới sinh con gái năm ngoái, lần đầu làm mẹ nên cô béo lên nhiều. Cô mặc một bộ váy suông rộng thùng thình ngồi trước bàn giáo viên trên bục giảng đang xem học bạ học sinh, vừa thất Kiến Hạ bước vào liền mỉm cười thân thiết.

"Nghe nói em bị ngã trên sân tập. Có sao không, bây giờ đỡ hơn chưa?"

Kiến Hạ gật đầu, đáp: "Giờ không sao rồi ạ!" Sau đó bổ sung thêm: "Đều là nhờ lớp trưởng và bạn Vu Ti Ti chăm sóc em. Làm phiền hai bạn rồi ạ."

"Khách sáo quá!" Sở Thiên Khoát lắc đầu: "Cậu cùng cảm ơn mấy lần rồi!"

"Đúng đó Kiến Hạ, xong hay không, đến tổ tông tám đời cũng cảm ơn rồi!"

Trần Kiến Hạ sững sờ, ngược mắt nhìn Vu Ti Ti đứng bên cạnh cô Du Đan. Bạn ấy lại cười tí mắt, song bị cô chủ nhiệm trách mắng võ lạng một cái rồi nhấn mạnh nói tránh ra, đĩnh đạc, cởi mở hồn nhiên. Dường như tất cả biểu cảm kỳ quặc buồn rầu vào một phút trước đều là ảo giác của Kiến Hạ.

Cô Du Đan cười nói với Kiến Hạ và Sở Thiên Khoát: "Em Vu Ti Ti này chỉ hay nói vớ vẩn nhưng được cái nhiệt tình, trước là thành viên ủy ban tuyển cử chính thức. Sở Thiên Khoát là lớp trưởng, Vu Ti Ti là bí thư chi bộ Đoàn tạm thời, chủ yếu phụ trách quản lý học sinh nữ. Lớp ta tổng cộng có bốn bạn học sinh tỉnh khác, hai nam hai nữ, việc của bốn người này cô đều giao cho Kiến Hạ rồi, em ở trong ký túc xá thì chú ý các bạn giúp cô nhé. Con gái cô vẫn còn nhỏ nên không thể ngày ngày trông coi lớp tự học buổi tối được, ba người các em mỗi người mỗi nhiệm vụ. 'Vạn sự khởi đầu nan'[1], hỗ trợ nhau nhiều hơn. Có việc gì thì có thể bàn với nhau, nếu ý kiến không thống nhất được thì đến hỏi cô, được không?"

Ba đứa trẻ đồng thời ngoan ngoãn gật đầu. Du Đan giao cho bọn họ công việc sắp xếp học bạ rồi ra ngoài.

Cả ba người đều không nói gì với nhau, đứng quanh bàn giáo viên thành vòng tròn rồi mỗi người cầm lấy một chồng học bạ yên lặng viết lên. Trần

Kiến Hạ phát hiện ra Vu Ti Ti thi thoảng nghiêng đầu nhìn trộm chiếc máy CD được cô xếp ở hàng đầu tiên trên bàn.

Sau đó Vu Ti Ti đặt bút xuống, nói "Đi vệ sinh một lát" rồi xông ra cửa.

Trần Kiến Hạ bất giác thở dài một hơi, sau đó nghe thấy tiếng cười khê của Sở Thiên Khoát.

"Sao vậy?"

Cậu ta lắc đầu, cười vẻ bí hiểm: "Con gái các cậu..."

"Bọn tớ... bọn tớ làm sao?"

Sở Thiên Khoát cười một lúc rồi nghiêm túc trở lại, hỏi một đấng trả lời một nẻo: "Kiến Hạ này, tớ khuyên cậu sau này đừng quá để ý đến biểu hiện và tâm trạng của người khác như vậy. Quá mẫn cảm không phải là chuyện tốt."

Dường như Kiến Hạ vừa nghe đã hiểu, song vẫn lơ mơ.

"Sao...sao cậu biết tớ để ý..."

Sở Thiên Khoát không trả lời cô, cúi đầu viết lia lịa, vô cùng nhanh. Cho đến khi cô buồn chán cầm cuốn học bạ bản thân phân bổ rồi đều viết xong hết thì mới nghe thấy cậu ta thản nhiên nói: "Có thể do cậu và tớ đều có chung cái tật này."

Đúng lúc này Vu Ti Ti bước vào lớp, Kiến Hạ liền mất đi cơ hội hỏi rõ.

Một lớp hội tụ đủ kiểu loại học sinh, hoạt bát, trầm lặng, nhân vật làm mưa làm gió hoặc một sách, song điểm chung duy nhất là thành tích đều rất tốt. Trần Kiến Hạ trong buổi tập quân sự sáng đều đã quen mặt tất cả mọi người nhưng chưa từng nói chuyện với ai. Buổi chiều sau khi buổi tập quân sự kết thúc mọi người đều ào ào vào lớp, cô không muốn bị nhìn thấy nên

ngồi một mình ở trong lớp, giả vờ đi vệ sinh và sau đó ẩn vào trong đám người bước vào lớp.

Mọi người đều ngồi tùy hứng, chỉ chốc lát sau cô Du Đan gọi các bạn ra ngoài cửa và sắp xếp chỗ ngồi theo thứ tự từ thấp đến cao.

Kết quả sắp xếp là con trai ngồi cùng con trai, con gái ngồi cùng con gái. Cách sắp xếp này khiến Kiến Hạ khá bất ngờ, cô Du Đan chỉ băng quơ nói một câu, ở tuổi các em dễ suy nghĩ lung tung vào thời điểm quan trọng nhất, ảnh hưởng đến việc học là không tốt.

Trong đầu Trần Kiến Hạ hơi chếch lên, được xếp ở hàng thứ năm chính giữa, hàng thứ tư từ dưới lên, cũng coi như là vị trí trung tâm lớp học. Cô ngoảnh đầu lại nhìn thấy Sở Thiên Khoát và một tên con trai vừa cao vừa béo ngồi ở bàn gần cửa sổ hàng thứ hai từ dưới lên, trước mặt họ vừa hay là chỗ Vu Ti Ti và một cô bạn khác.

Mà ngồi bên cạnh Trần Kiến Hạ lại là một bạn nữ sinh xinh đẹp buộc tóc đuôi ngựa.

"Tớ tên là Trần Kiến Hạ, học sinh tỉnh khác. Còn cậu?" Cô cố gắng lấy dũng khí làm quen.

"Dư Châu Châu!"

"Viết thế nào vậy?"

"Dư trong "thặng dư", Châu trong "châu mạt"[2]

Trần Kiến Hạ thấy cô bạn giải thích tên mình như vậy bỗng có loại cảm giác kì lạ nói không nên lời.

Cô thử nói chuyện với đối phương về cái gì mà "cấp một cậu học trường nào vậy".

"Trường 13."

Đối phương không hề lịch sự hỏi lại Trần Kiến Hạ quê ở đâu, dường như căn bản không muốn nói chuyện tiếp. Trần Kiến Hạ vắt nát óc cũng không nghĩ ra nổi chủ đề khác nên đành từ bỏ.

Dư Châu Châu nhìn trông rất đẹp, dung mạo thanh tú, trắng trẻo nhưng rất không thích quan tâm người khác. Cái kiêu lạnh nhạt không giống như kiêu ngạo, Trần Kiến Hạ ngẫm nghĩ đột nhiên cảm thấy, cái kiêu mà Sở Thiên Khoát nói "không để tâm biểu hiện và cách nghĩ của người khác" có lẽ chính là dáng vẻ này chăng?

Nhưng, một trái tim mãi cảm trời sinh thì phải làm sao mới có thể thay đổi thành không để tâm đây? Cô hi vọng thay đổi nhưng trên bí tịch không nên chỉ có một câu "đừng nghĩ quá nhiều" đơn giản được.

Cô lại ngoảnh đầu nhìn vị trí Sở Thiên Khoát ngồi.

Những người xung quanh nhiệt tình nói chuyện với cậu ấy, cậu ấy cười sáng lạn, lễ độ, phóng khoáng và tràn đầy sinh lực.

Trần Kiến Hạ lại nghĩ đến vẻ mặt khó dò của Vu Ti Ti và vẻ mặt như không có chuyện gì xảy ra của Sở Thiên Khoát vừa rồi. Cho dù nhìn nhận như thế nào thì trên tình thương, cậu ta đều tốt hơn bản thân mình hẹp hòi hay để ý. Song cậu ta lại nói bọn mình có một tật giống nhau.

Mà có phải cậu ấy của hiện tại đã khắc phục được nhược điểm này không?

Trần Kiến Hạ nghiêng đầu nghĩ ngợi lung tung một lúc lâu, không ngờ đối diện thẳng với ánh mắt của Vu Ti Ti.

Ánh mắt đấy vừa lạnh lẽo vừa căm ghét. Trần Kiến Hạ nhất thời không biết làm thế nào, nhìn lại lần nữa thì Vu Ti Ti đã cười đùa nói chuyện với

bạn nữ bên cạnh rồi, nó khiến cô cảm thấy bản thân mình thật sự xuất hiện ảo giác.

Cô ngoảnh lên, thở dài thườn thượt.

"Bạn có nghe nói đến có kì thi sát hạch không?" Cô vẫn không từ bỏ gợi chuyện thêm một lần nữa.

"Không."

"Đúng là có kì thi sát hạch." Trần Kiến Hạ nhấn mạnh lần nữa.

"Ừ."

Trần Kiến Hạ thất vọng nằm sấp trên bàn, vùi đầu sâu vào cánh tay.

Cô nhớ nhà rồi. Dẫu mẹ không muốn tốn tiền mua CD cho cô, dẫu lớp cấp một hỗn loạn như nồi cháo nhưng cô rất muốn về nhà.

Cả lớp này đều không bình thường.

"Hình như ngoài cửa có người tìm cậu."

Giọng nói của Dư Châu Châu trong trẻo, Trần Kiến Hạ ngẩng đầu nhìn ra ngoài, ngoài cửa lộ ra một cái đầu tóc đỏ đang nhìn thẳng chỗ của cô.

Lý Nhiên. Lý Nhiên cười hì hì.

"Trần Kiến Hạ!" cậu ta kêu to.

Cả lớp bỗng nhiên im phăng phắc.

Kiến Hạ bị bao ánh mắt tò mò vây quanh làm cô tái mặt.

Tên này quả nhiên là ngũ hành thiếu đức. Nên đổi tên thành Lý Đức Toàn thì hơn.

[1] Nghìn công việc bắt đầu đều khó khăn

[2] Châu mạt: Cuối tuần

DƯỚI VÒM KÝ ỨC

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Không Có Đầu Óc Và Không Có Hứng Thú

Trần Kiến Hạ nhanh chóng chạy ra ngoài, tránh xa những ánh nhìn đấng sau.

"Cậu có việc gì không?" Giọng điệu của cô cứng nhắc.

"Vừa nãy... xin lỗi cậu."

Bộ dạng thành khẩn nghiêm túc của Lý Nhiên làm cho một bụng khó chịu của Trần Kiến Hạ không có cách nào trút hết ra được. Cô chỉ đành cười gượng: "Không sao, vốn dĩ đó là tai nghe của cậu mà. Lúc đó tớ không chú ý, là lỗi của tớ."

Nhưng trong giọng điệu vẫn có chút ý oán trách, Lý Nhiên dường như không hề cảm thấy sự lạnh lẽo này, nghe được lời này của cô liền thở phào một hơi: "Tớ thật sự không cố ý, tớ... tớ hơi sơ suất. Cậu đừng để bụng, nhưng..."

Cậu ta ngừng lại một lát, Trần Kiến Hạ ngờ vực ngẩng đầu lên, nhìn thấy người con trai trước mặt nhú lông mày lộ ra vẻ mặt khó xử.

"Sao vậy?"

Lý Nhiên khó khăn nói ra từng chữ từng chữ một: "Có, thể, trả, CD, lại cho tớ được không?"

Kiến Hạ hồi lâu không lên tiếng.

Đây là lần đầu tiên cô có cảm giác điên tiết muốn tát người.

Không phải là tát Lý Nhiên. Mà là tát chính bản thân.

Vì sao cô lại nhận chiếc CD đó? Chẳng khác nào ham của rẻ? Bố mẹ không mua cho cô, chả lẽ cô không thể tích tiền mua được ư? Tại sao đầu như bị ngấm nước đi nhận quà của một người không quen biết? Có phải lúc cô lên cấp ba đã bị kẹp cửa rồi không?

Đáng đời hơn là bị người ta làm cho ê mặt.

Mỗi một tiếng của Lý Nhiên dường như cẩn thận từng ly từng tý một, cô tự dưng muốn cười, cậu ta cứ như sợ bản thân không chịu nhận nợ vậy.

Trần Kiến Hạ không dám ngẩng đầu lên, bởi vì nước mắt đang đọng nơi khóe mắt.

"Đợi chút." Cô nói.

Sau đó quay về lớp lấy máy CD. Lúc lấy từ trong bàn học ra thì chồng sách rơi một loạt xuống đất, cô xoay người đi nhặt, từng giọt nước mắt rơi tí tách trên trang sách.

"Không sao chứ, Kiến Hạ?"

Sở Thiên Khoát vừa hay ở gần đó liền đến bên cạnh cúi người nhặt sách lên giúp cô. Trần Kiến Hạ chỉ lắc đầu, ném lại đồng lộn xộn cho Sở Thiên Khoát, ôm chặt máy CD trong lòng rồi nhanh chóng chạy ra cửa, nhét vào trong ngực Lý Nhiên.

Vốn dĩ muốn nói gì đó để cứu vãn chút sĩ diện cuối cùng nhưng trong đầu cô lúc này chỉ toàn ý nghĩ muốn về nhà.

"Cái này, Trần Kiến Hạ, thực ra là việc này..."

Cô nghe thấy Lý Nhiên ở đằng sau giải thích cái gì đó nhưng cô không dừng bước.

Tôi không quan tâm cậu có chuyện gì. Cậu đi chết đi.

Khi quay về chỗ ngồi, cô phát hiện ra sách vở đã được sắp xếp chỉnh tề nằm gọn trong học bàn. Trần Kiến Hạ đờ người ngồi xuống, nước mắt nước mũi khiến cô không còn mặt mũi ngẩng mặt lên nhưng trong tay lại không có khăn tay.

Trên bàn bỗng dưng xuất hiện hai túi giấy ăn, cô liền nhanh chóng lấy một túi giấy để lau nước mũi, sau đó ngẩng đầu, nhìn thấy là Sở Thiên Khoát và Dư Châu Châu.

"Cảm ơn hai cậu." Cô nói.

Dư Châu Châu khẽ gật đầu, không hỏi gì thêm liền chìa tay ra lấy túi giấy thuộc về mình rồi đi vệ sinh. Sở Thiên Khoát cũng không hỏi gì, nhẹ nhàng gõ lên bàn cô hai cái rồi trở lại chỗ ngồi của mình.

Lúc đó bạn nữ ngồi bàn trên cô bỗng ngoảnh xuống, Kiến Hạ chợt nhận ra hình như người này là Lục Lâm Lâm được 116 điểm Văn mà Vu Ti Ti đã giới thiệu, chỉ là lúc đó xa quá nên cô không nhận ra.

Lục Lâm Lâm nửa cười nửa không hỏi: "Trước đây cậu có quen lớp trưởng lớp mình à?"

Kiến Hạ hốt hoảng lắc đầu: "Không, hôm nay mới biết. Cậu ấy đưa tôi đến ký túc xá..."

Bạn nữ lảng ngay sang chuyện khác: "Trần Kiến Hạ đúng không?"

Kiến Hạ cảm thấy được quan tâm mà lo sợ: "Sao cậu biết? A, cậu là Lục Lâm Lâm." Tính không nhớ lâu của cô bỗng bùng cháy trở lại: "Tớ nghe nói Ngữ văn của cậu rất siêu, có phải được điểm trọn vẹn không? Thật lợi hại! Tớ vẫn luôn viết văn rất dở..."

Lục Lâm Lâm không tập trung nhún nhún vai, hoàn toàn không để ý đến lời khen tặng của Kiến Hạ: "Tớ làm sao mà biết cậu là ai. Tên con trai ở ngoài cửa vừa nãy gọi cậu như vậy đấy."

Kiến Hạ không nói thêm nữa, cười gượng gạo: "Ồ, ra vậy!"

Vẻ ngoài của Lục Lâm Lâm rất bình thường, thuộc kiểu có lẫn trong đám người cũng không tìm thấy, lại thêm vẻ mặt rất lạnh nhạt, cho nên căn bản không nhìn ra tâm trạng như thế nào. Trần Kiến Hạ rũ mắt xuống, cũng không tìm ra mục đích chuyển chủ đề của đối phương là gì. Cô lại nhớ lại lời Sở Thiên Khoát nói, đừng quá miễn cảm.

"Vừa nãy cậu khóc gì vậy?" Lục Lâm Lâm nói chuyện đánh đông sang tây nhưng rất thẳng thắn.

Ngón trỏ của Kiến Hạ đang vo khăn giấy rách bươm thành một nhúm, cô đang cười khổ suy nghĩ nên trả lời như thế nào, đúng lúc Dư Châu Châu quay về chỗ ngồi.

"Có người tìm cậu." Cô ấy nói.

Trần Kiến Hạ như được thoát nạn, đứng dậy bước nhanh ra ngoài - sau đó mới nghĩ ra, trong trường mới này làm gì có người khác chỉ mặt gọi tên tìm mình chứ - đứng dựa vào tường đằng sau ngoài cửa, chính là tên Lý Nhiên âm hồn không tan này.

Cậu ta đứng nghiêm chỉnh ở bậc thềm ngoài hành lang, đúng chỗ trung tâm ánh sáng bốn phương tám hướng chiếu rọi tựa như học sinh nhỏ chưa làm bài tập bị giáo viên phạt đứng ở đây.

Ánh mặt trời phản chiếu cái máy CD trong tay đẹp đẽ mà như kim châm vào đôi mắt Kiến Hạ lần nữa.

Cô quay đầu tránh ánh nắng, dường như cam chịu số phận từng bước đi đến

"Lại có chuyện gì nữa?"

"Vừa nãy tớ bảo giải thích mà cậu không nghe. Tớ biết mình làm như vậy là không phải cho lắm nhưng tớ cũng không còn cách nào khác. Thật ra lúc đầu tớ đã nói dối cậu, cái máy CD này thực chất không phải của chị tớ..."

Kiến Hạ mệt mỏi phất tay ngắt lời cậu ta: "Yêu ai yêu cả đường đi, dấu không phải của tớ nhưng tớ cũng không muốn nhìn thấy cái máy CD này. Và càng không muốn nhìn thấy cậu nữa."

Lý Nhiên ngậy ra, ánh nắng khiến vẻ mặt cậu thù hằn ra, song Kiến Hạ lười nín, cô cup mắt vô cảm chuẩn bị rời đi. Cuối cùng trước mặt cậu ta cô không còn là cô gái ở thị trấn nhỏ cố gắng tìm mọi cách lấy lòng bạn mới trong trường mới nữa mà lại trở về học sinh xuất sắc ở cấp một vừa lặng lẽ vừa sắc sảo.

"Đây không phải là máy CD vừa nãy. Cái này là của tớ, lúc nãy là tớ không đúng, tớ lấy cái này bồi thường cho cậu được không..."

Cách làm hoang đường này, cách giải thích này khiến cho Kiến Hạ rất muốn cười nhưng mệt tới mức không cười nổi, cô quay lưng lại với cậu ta nhếch miệng song không hề dừng bước. Cái gọi là bồi thường như vậy thật là làm nhục người khác trầm trọng, cô lười so đo.

Đều là do bản thân sai. Cho nên phải rút ra bài học, sau đó quên đi hoàn toàn, để tránh bản thân khó chịu.

Nhưng bị người ta kéo lấy cánh tay, một giây sau, máy CD đã ở trong lòng.

"Thật sự là tớ sai. Nhưng cậu phải tha thứ cho tớ, hơn nữa phải nghe tớ giải thích!"

Chàng trai nắm chặt cánh tay của cô gái, dùng lực rất lớn, dường như lớn như giọng nói của mình vậy. Người đi lại trong hành lang rất ít, Kiến Hạ lúc này lo lắng nhất bạn mới trong lớp nghe được câu nói gào thét này một cách không rõ ràng.

Cô chịu thua rồi, giọng điệu mang theo sự cầu xin bất đắc dĩ : "Cậu có thể nói nhỏ chút được không ? Con người cậu sao mà ngang ngược vậy ? Dựa vào cái gì mà tớ phải nghe cậu giải thích."

Lý Nhiên bày ra bộ dạng như kiểu đạo lý hiển nhiên: "Tớ giải thích xong rồi, bọn mình có thể thoải mái chút. Nếu không tớ tủi thân, cậu cũng tủi thân."

Kiến Hạ cúi đầu: "Hôm nay tớ xui tận mạng rồi. Cậu từ từ giải thích, giải thích xong rồi thì sau này đừng tìm tớ nữa, chúng ta coi như chưa từng quen biết, được chứ?"

Lý Nhiên hạ nhẹ lực trên tay xuống, hơi kinh ngạc, nói: "Không gặp mặt làm sao được. Tớ chỉ mang tai nghe và CD, còn cục sạc ngày mai đưa cho bạn, nếu không cậu làm sao sạc điện được?"

Chân Kiến Hạ mềm nhũn, trực tiếp ngồi xõm ở góc tường, cười không nổi khóc cũng không được.

"Lý Nhiên, cậu không chỉ thiếu đức mà còn thiếu cả tim nữa đấy."

DƯỚI VÒM KÝ ỨC

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Cậu Có Làm Nũng Cũng Vô Dụng

Khi Trần Kiến Hạ ngồi xồm ở góc tường khóc không ra nước mắt, vừa đúng lúc Vu Ti Ti cầm bình nước từ cửa sau bước ra, đằng sau là người bạn mới cùng bàn của cô nàng, hai người cười cười nói nói lại còn nắm tay.

Vu Ti Ti và bạn cùng bàn nhìn thấy Lý Nhiên và Kiến Hạ ở góc tường thì kêu lên một tiếng "a" không lớn không nhỏ.

Vu Ti Ti ngừng lại, ánh mắt nhìn quanh Kiến Hạ, Lý Nhiên, thấy Lý Nhiên cầm máy CD chuyển tới chuyển lui nhét vào trong lòng Kiến Hạ, biểu cảm trên mặt vô cùng kì lạ.

Trong đầu Kiến Hạ nổ "ầm" một tiếng. Vừa mới vào trường đã dây dưa lằng nhằng với thiếu niên bất lương với cái đầu quần đầy băng gạc, lại bị bí thư chi Đoàn bắt gặp ngay tại trận, Kiến Hạ không biết nên giải thích thế nào.

Lý Nhiên nhìn Vu Ti Ti trong thoáng chốc, khóe miệng khinh miệt nhếch lên.

"Lâu rồi không gặp."

Vào thời khắc hoang mang rối bời như thế này, giọng điệu của Lý Nhiên vẫn khiến cho Kiến Hạ thất thần, kiểu giọng điệu muốn ăn đòn khiến cô bất giác nhớ lại trận cãi vã của hai người trong phòng y tế.

Vu Ti Ti khôn khéo không để ý đến Lý Nhiên, ánh mắt lạnh băng nhìn trực tiếp lên người Kiến Hạ.

"Trần Kiến Hạ, cậu làm gì vậy?"

Kiến Hạ sợ hãi đứng lên, "Tớ..."

Lý Nhiên trực tiếp nắm tay Kiến Hạ rồi nhét máy CD vào tay cô: "Cậu cầm lấy đi, đây là tờ đề cho cậu. Cục sạc gì đó mai tớ sẽ mang cho cậu. Rốt cuộc cậu có tha thứ cho tớ không? Không tha thứ thì mỗi ngày tớ đều sẽ đến xin lỗi cậu một lần, đảm bảo khi tan học cả lớp 1 đều biết đến bọn mình."

Kiến Hạ nghiêng răng nghiêng lợi nói nhỏ: "Lý Nhiên, cậu có còn thể diện không vậy?"

Lý Nhiên thản nhiên đáp: "Ngũ hành của tớ thiếu đức, chính cậu nói thế còn gì."

Kiến Hạ và Lý Nhiên giằng co nhau xong mới ý thức được bên cạnh còn có Vu Ti Ti và bạn cùng bàn của cô ấy. Trong tình hình hỗn loạn này, cô không biết xoay chuyển từ góc độ nào nữa và cũng không biết phải giải thích với Vu Ti Ti như thế nào... Quan trọng ở chỗ thật ra cô không cần phải giải thích nhưng đối phương lại có thừa sự rảnh rỗi để hiểu nhầm.

Cô luống cuống quay đầu lại nhìn Vu Ti Ti, Vu Ti Ti vẫn là vẻ mặt không cảm xúc, còn vẻ mặt của bạn cùng bàn kia lại giống như xem kịch vui, tràn đầy hưng phấn nhìn chăm chăm vào hai người họ.

"Hai người họ có quan hệ gì vậy, bạn nam đó, đầu cậu ta bị thương à?"
Bạn của Vu Ti Ti nhẹ giọng hỏi.

Lý Nhiên cụp mí mắt: "Liên quan gì đến cậu, cậu là ai?"

Trong lòng Kiến Hạ sốt xình xịch, hiện giờ không chỉ Vu Ti Ti ghét cô nói năng tùy tiện, đến cả bạn cùng bàn cô ấy mà mình không quen cũng oán trách cả bản thân mình

"Cậu đừng có nói vậy!" Cô nàng nóng vội thét lên một câu với Lý Nhiên.

"Ờ ờ ờ, tớ sai rồi, sai rồi." Lý Nhiên lại nhận sai rất nhanh.

Mặt của cô bạn cùng bàn Vu Ti Ti đỏ như gan lợn, kéo lấy cánh tay của Vu Ti Ti lôi đi.

"Ôi, thật là nghe lời bạn gái. Đi thôi Ti Ti, đừng làm phiền vợ chồng son nhà người ta, nhưng người ta lại đi học cùng bạn trai, đừng chọc vào."

Kiến Hạ hác hốc miệng, lời trách móc từ trên trời rơi xuống này cô không thể nào cãi lại được. Chỗ góc tường cô và Lý Nhiên đứng là nơi ánh mặt trời bốn phương tám hướng chiếu rọi, giống y như đài thẩm phán của Thượng đế.

"Ai là bạn trai, ai là bạn gái? Cái hành động dở hơi đó có ý gì thế?"

Lý Nhiên chẳng thèm để ý đến lời khuyên can của Kiến Hạ, tiến lên vài bước trực tiếp chặn đường của Vu Ti Ti và cô bạn cùng bàn kia.

"Lý Nhiên, cậu có thôi đi không! Sắp vào lớp rồi, cậu tránh ra đi." Kiến Hạ kéo cánh tay của cậu ta rồi lôi một mạch về đằng sau: "CD tớ nhận, tớ tha thứ cho cậu, được chưa?"

Lý Nhiên hoàn toàn không để ý đến sự van nài của Kiến Hạ, từ trên cao nhìn xuống dùng lỗ mũi đối mặt với Vu Ti Ti và cô bạn kia.

"Có bạn mắng người như vậy à? Tôi tìm bạn gái mà tìm cô gái như này sao?"

Kiến Hạ bị đả kích đến mức hóa đá.

"Sao con gái các cậu ai cũng như gà mẹ người ta vậy? Xì xì xì xào, chỗ nào có chuyện thì nói trực tiếp luôn ở đó đi. Đầu tôi bị thương thì liên quan

gì đến cậu?"

Cô bạn cùng bàn của Vu Ti Ti bị khí thế của Lý Nhiên làm cho kinh sợ, nước mắt giàn giụa nhanh chóng núp sau lưng cô nàng không nói nên lời.

Song điều khiến Kiến Hạ bất ngờ là cô vốn cho rằng Vu Ti Ti sẽ bất bình thay, tranh cãi với Lý Nhiên... nhưng cô nàng không hề nói thay cho bạn mình, thậm chí còn quay đầu đi không thèm đếm xỉa đến Lý Nhiên, như sợ chuốc họa vào thân vậy.

"Đi mau." Vu Ti Ti lôi bạn cùng bàn đi nhanh, đi tiếp đi tiếp, gần như là chạy.

Lý Nhiên nhìn hai người chạy bán sống bán chết, vẫn bày ra dáng vẻ như chó điên "có tin là ông cắn chết con gà mẹ nhà mày không" như cũ.

Trải qua một trận ầm ĩ như vậy, Trần Kiến Hạ cảm thấy máy CD trong tay thật đặc biệt.

Nếu mà cô vẫn từ chối Lý Nhiên thì cô đúng là con lợn không biết thời thế.

Bởi vậy, khi ánh mắt Lý Nhiên giết người bình thường lóe qua, Trần Kiến Hạ lập tức như gà mẹ nhỏ mổ thóc liên tục gật đầu: "Tớ tớ tớ tớ xin nhận, cảm ơn cảm ơn cậu."

Lý Nhiên sững sờ, bỗng nhiên bật cười ha hả, dưới ánh mặt trời rực rỡ giống con labrador [1].

[1] Hay còn được gọi là chó Lab, một loại chó săn mồi phổ biến ở Anh và Mỹ.

"Vậy việc này coi như kết thúc rồi đúng không?"

"Đúng đúng đúng."

"Cậu run rẩy gì thế?"

Đúng lúc này chuông vào lớp reo lên, Trần Kiến hạ thoáng nghe thấy âm thanh tự nhiên, ba bước đi mà dùng hai bước nhảy vào lớp, để lại Lý Nhiên đằng sau ngơ ngác giống như chú chó đi lạc.

Trong một tuần tập quân sự, những học sinh mới không cần lên lớp, mỗi ngày sau 3 giờ chiều là hơn hai tiếng tự học, đến 5 giờ 30 phút chiều tan học. Kiến Hạ vô cùng mãn nguyện với sự sắp xếp này.

Đây mới là Chấn Hoa.

Nếu là trường học trước đây của mình, giờ tự học sẽ loạn giống như nồi cháo vậ.

"Chả học gì hết, có gì hay đâu mà tự học."

Kiến Hạ lặng lẽ nhìn xung quanh một vòng: Cô Du Đan không ở trong lớp học, nhưng lớp học yên tĩnh đến mức chỉ có thể nghe thấy tiếng thở. Từng cái đầu đều cúi xuống không biết đang làm gì, nhưng mà có cảm giác lo lắng nghiêm túc, khiến lòng cô cũng ổn định lại.

Thật là tốt.

Tâm trạng của mọi người bị kì thi sát hạch đả kích đến nghiêm trọng bởi cái cảm giác cảm thán xen lẫn chút ung dung thoải mái. Kiến Hạ không phải là người không tự tin, chỉ là sự tự tin của cô giấu kĩ ở trong sâu thẳm nơi tâm hồn, không dễ dàng lộ ra ngoài.

Đầu gà đuôi phượng, Kiến Hạ thà làm đuôi phượng cũng chỉ mong có thể được bay cao hơn một chút.

Máy CD bị cô giấu sâu trong ngăn bàn học. Cô không dám nghĩ đến Vu Ti Ti và bạn cùng bàn của cô nàng... Giờ cô đã biết bạn ấy tên là Lý Chân

Bình... không biết sẽ xử sự ra sao và với cả chính mình.

Nghĩ đi nghĩ lại, Kiến Hạ vẫn nghĩ đến cách tính trước đó, khẽ xé một tờ, viết lên trên giấy mấy câu. Cô nghĩ kỹ lại vo tròn viên giấy lại, không biết vứt ở đâu nên đành vứt vào trong ngăn bàn.

Dư Châu Châu ngồi bên cạnh bỗng nhiên cất lời mà không ngừng đầu lên: "Cậu có thể mua một cái móc, dính vào phía bên hông bàn, rồi treo một túi đựng rác trên đó."

Kiến Hạ gần như gặp phải quân địch, bản thân bị chê là ở bẩn ư?

Dư Châu Châu tiếp lời: "Cậu có thể vứt rác vào trong đó."

Khóe miệng Kiến Hạ giật giật.

Cô lại xé một tờ giấy, cân nhắc một lúc rồi mới viết: Xin lỗi, hôm nay tớ mới quen tên đó. Tớ cũng không biết cậu ta dữ như thế, nhưng tớ cũng không thể thay mặt bạn ấy xin lỗi được nên chỉ có thể thay mặt những điều không vui vẻ do tớ gây ra để xin lỗi. Thật là ngại quá."

Có lẽ thế này là giải quyết được vấn đề rồi?

Kiến Hạ đọc đi đọc lại mấy lần, đúng là vận may tự dừng đến thì con người ta cũng thông minh lên. Cuối cùng viết thêm một câu: Hôm nay cậu ta mắng tớ mấy câu. Tớ thật sự không quen cậu ta.

Sau đó phát hiện ra câu cuối mâu thuẫn với đoạn trước.

Trần Kiến Hạ bĩu môi, trong đầu lóe lên một ý nghĩ, cầm tờ giấy lên sửa thành: Vất vả rồi, gửi cho Lý Chân Bình rồi ngoảnh xuống mỉm cười với bạn nam đằng sau.

Kiến Hạ lẳng lặng nhìn tờ giấy được chuyển qua lối đi, nó thuận lợi đến tay Lý Chân Bình. Cô nàng mở ra xem thì khá sững sờ, rồi chuyển tay đưa

cho Vu Ti Ti.

Vu Ti Ti đưa mắt qua chỗ Kiến Hạ và nói nhỏ vào tai Lý Chân Bình, không biết nói gì.

Kiến Hạ luôn ngảnh lại nhìn nên cổ hơi đau. Chỉ là cô chuẩn bị, chuẩn bị lúc sau khi đối phương tha thứ cho mình thì trước tiên sẽ nhìn lại và mỉm cười.

Thế nhưng hai người sau khi nói nhỏ vào tai giống như nói xong rồi, ai cũng không ngẩng đầu nhìn Trần Kiến Hạ.

Lòng Kiến Hạ lập tức nặng trĩu.

Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần không phải vấn đề nguyên tắc nghiêm trọng thì khi cãi nhau với bạn, Kiến Hạ luôn là người xin lỗi trước tiên... So về mặt thể diện, Kiến Hạ cảm thấy không bị người ta ghi hận mới là quan trọng nhất. Cô không dám cầu ai cũng đều quý mình nhưng hi vọng không có một ai căm ghét.

Kiến Hạ ngoảnh lên, tất cả ký hiệu trên quyển bài tập Số học trước mắt đều choáng váng biến thành một đống.

Cô cúi đầu nhìn đồng hồ, 5 giờ 15 phút.

Vừa tan học, Sở Thiên Khoát đứng trên bục giảng, đơn giản cầm lên quy định những bạn thành một tờ đang ở đây ở lại dọn dẹp, sau đó luân phiên theo tuần, nhắc lại lần nữa những phí tổn mà cô Du Đan nhắc khi ở chỗ hàng chỗ ngồi.

Lúc Sở Thiên Khoát đứng trên bục giảng nhắc nhở, Kiến Hạ luôn dùng ánh mắt đáng thương nhìn cậu ta. Ánh mắt của Sở Thiên Khoát lướt qua bàn Kiến Hạ, ngưng lại một chốc rồi lại nói tiếp.

"Được rồi, ai phải trực nhật thì ở lại, còn Trần Kiến Hạ, cậu đưa giúp mình những quyển học bạ đã điền, các bạn khác có thể về."

Kiến Hạ sinh lòng cảm kích, căn bản trong tay cô không cầm học bạ. Cô tiện tay lấy mấy tờ giấy bỏ đi trong ngăn bàn chạy lên chỗ cửa sổ tìm Sở Thiên Khoát.

"Lớp trưởng ơi..."

Sở Thiên Khoát ở trong lớp thực sự chói mắt, rất nhiều con gái tan học đi qua bọn họ đều muốn đi chậm vài bước để nhìn một lát.

Có lẽ vì nguyên nhân này nên lúc Sở Thiên Khoát nói chuyện với cô đều không quay sang nhìn, nhận lấy mấy tờ giấy rất máy móc, bộ dạng giải quyết việc công, khiến cô giảm bớt được áp lực đi khá nhiều.

"Cậu sao thế?"

"Tớ gây ra phiền phức rồi." Kiến Hạ kìm lại, nói chuyện hơi nghẹn ngào. Cô cảm thấy bản thân thật vô dụng, rõ ràng là hai tiếng trước Sở Thiên Khoát vừa nói chuyện với cô, nói với cô "đừng nghĩ quá nhiều"... Với tư cách là bạn cùng lớp mới quen, sự quan tâm này đã vô cùng nghĩa khí rồi, nhưng cô lại giống như kẻ phiền toái, cuối cùng vẫn ỷ lại vào người ta.

Nhưng cô cũng không còn cách nào khác. Mọi người đều không dám lại gần lớp trưởng, mà cô là người lạ duy nhất ở thành phố dám tiếp cận.

Kiến Hạ nói nhỏ nhắc lại cuộc gặp gỡ của bản thân, càng nói càng thấy tủi thân.

Đôi mày đẹp của Sở Thiên Khoát chau lại.

"Tớ biết rồi!"

"Hả?"

Thái độ lơ mơ của Kiến Hạ chọc cười Sở Thiên Khoát.

"Sẽ không sao đâu." Sở Thiên Khoát an ủi.

Kiến Hạ lo lắng, vốn dĩ cô cho rằng Sở Thiên Khoát sẽ hiểu, nhưng lại quên mất đối phương là con trai, con trai, con trai!

Con trai thì làm sao hiểu được sự nhỏ nhen và thủ đoạn của con gái với nhau chứ!

"Cậu không hiểu đâu!" Kiến Hạ cuống lên, âm thanh hơi to, nhận ra đám người đứng trước lớp đều nhìn vào.

Là Vu Ti Ti, Vu Ti Ti đang lau bảng.

Sở Thiên Khoát lại chẳng thèm để ý đến Vu Ti Ti, cầm lên mảnh giấy tính toán công thức trong tay đánh lên đầu Kiến Hạ. Kiến Hạ sững sờ.

"Tớ hiểu. Nếu các bạn ấy thật sự ghi hận, có những tin đồn nào lưu truyền, tớ sẽ giúp cậu. Nhưng mà bây giờ cậu đừng nghĩ lung tung nữa. Tự làm khổ mình."

Lời nói của Sở Thiên Khoát tựa như viên thuốc an thần. Không hiểu sao Kiến Hạ lại tin tưởng 100%.

"Cảm ơn lớp trưởng!"

Cô như trút được gánh nặng cười tươi.

"Cảm ơn lớp trưởng!"

Kiến Hạ cầm cặp sách lên chạy ra ngoài cửa, không ngờ vừa ra cửa liền suýt đụng vào Lý Chân Bình.

"Xin lỗi."

"Có chỗ dựa vững chắc đúng là khác."

Lý Chân Bình không dừng bước, cũng không nhìn Kiến Hạ, nhẹ nhàng buông một câu rồi bước vào lớp.

Kiến Hạ như bị dính bùa đứng im tại chỗ, khi ngoảnh lại không biết Lý Chân Bình đã đi đâu rồi, trong tầm mắt chỉ còn lại Sở Thiên Khoát phía đằng xa, bị mấy người bạn vây quanh không biết đang nói gì, vô cùng dụi dàng âm áp.

Tâm trạng cô như ngòi cáp treo lúc lên lúc xuống, chẳng còn mặt mũi nào mà chạy đi cầu cứu vì câu nói kia nữa.

Hai nam hai nữ tỉnh khác trong lớp 1 lại thêm năm bạn tỉnh khác của lớp 2, tổng cộng là chín người, sáu nam ba nữ. Sau khi tan học Kiến Hạ là người đầu tiên quay về khu quản lý kí túc xá tìm giáo viên quản lý, giáo viên cho cô chọn đầu tiên, cô vừa nhìn đã chọn ngay căn phòng cuối hành lang tầng bốn, cách bố trí không giống ký túc xá khác, nhỏ hơn 1/3, chỉ có thể ở một người. Hai bạn nữ khác sau đó mới đến, được sắp xếp ở trong phòng nhỏ hơn bình thường phía bên kia cầu thang.

Kiến Hạ đến căn-tin gần đó mua cây lau nhà và thùng nước, rồi lấy khăn lau từ trong túi du lịch ra, sau đó chăm chỉ lau chùi phòng mình. Đáng lẽ cuối tháng Tám miền Bắc đã chuyển sang thu nhưng dường như thời tiết sơ ý, chỉ mang tiết thu đến vào nửa đêm, những khi khác vẫn còn khá nóng. Sau khi Kiến Hạ dọn dẹp xong, đằng trước và sau lưng áo T-shirt trắng đều ướt đẫm mồ hôi, quần bò bó cũng ra chút mồ hôi, dính chặt vào đùi, chỉ cần hoạt động mạnh sẽ rất khó chịu. Cô cố nén cảm giác khó chịu, mở túi hành lý ra, đợi đến khi cả ký túc đều trong tình trạng như thế mới thở phào chạy đi tắm.

Sau đó quay về thì nhìn thấy dòng chữ "Tối 9h-10h30" trên bảng đen treo ở cửa phòng tắm khiến cô bực mình rõ lâu.

Cô lê lết cả người đầy mồ hôi, ôm đồ tắm trong cái thau chạy lên tầng bốn, lúc lấy chìa khóa không cẩn thận làm rơi xuống đất, muốn nhặt lên nhưng quần bò không thoải mái để cúi xuống, lảo đảo cái, mọi thứ trong thau đều rơi cả ra.

Kiến Hạ sững một lúc, thần thờ nhặt chìa khóa lên, làm như không nhìn thấy lọ sữa tắm chai dầu gội, mở cửa vào phòng.

Ngày đầu tiên đi học, căn phòng nhỏ hơi nóng, cuộc sống mới của Kiến Hạ bắt đầu đầy chán nản. Cô bĩu môi, vừa hoảng hốt lại vừa thấy tủi thân.

Khúc nhạc dạo khủng hoảng thế đó.

Khi vận mệnh đang biên soạn nhạc, dường như ca khúc chủ đề này mang đến cho Kiến Hạ quá nhiều nhíp phách cùng với tiết tấu không phù hợp, thành thịch, gõ đến mức cô vĩnh viễn giống như một con thỏ sợ hãi.

Trần Kiến Hạ bật khóc nên không có thời gian dọn dẹp, bỗng nhiên nghe thấy tiếng cửa kety kety vang lên.

"Cậu ơi, cho tớ hỏi nhờ chút..."

Lý Nhiên thò cổ vào, chỉ lộ ra gương mặt và cái đầu đỏ, chẳng khác nào người đẹp rắn bám dai như đĩa.

Kiến Hạ, Kiến Hạ chỉ mặc nội y, đến nói cũng không thốt nên lời, hoảng hốt nhảy từ trên giường xuống, chưa kịp nghĩ đóng mạnh cửa lại, trực tiếp kẹp lấy cái cổ Lý Nhiên.

Cửa lại mở ra lần nữa, Lý Nhiên ôm lấy cổ nằm bò trên đất, không thốt ra nổi một tiếng, chỉ lo cúi đầu ho khan.

Kiến Hạ hoảng hốt lăn hai vòng trên mặt đất, không biết nên hỏi đối phương chết chưa trước tiên hay nên mặc quần áo vào trước, sau cùng vội lục lấy cái váy trong túi du lịch ra trùm lên người.

"Cậu chết chưa?"

"Mẹ nó...." Lý Nhiên khản giọng ngẩng đầu lên chửi bậy một câu, thấy bộ dạng Kiến Hạ khóc đến nổi đỏ bừng mặt thì vội vàng cất những từ chửi bậy đi.

"Cậu mới chết chưa đấy!" Cậu ta nhỏ giọng nói, ho cũng không xong.

"Cậu có biết xấu hổ không hả? Sao cậu lại xuất hiện ở đây hả?"

"Cậu có xấu hổ không hả, mở cửa mà ăn mặc như thế?!"

"Cậu đừng có nói ngang như cua! Tầng này toàn là con gái phụ nữ, sao cậu lên đây được hả!"

"Trèo tường lên đấy!"

Lý Nhiên trả lời vô cùng tự nhiên, chẳng hiểu sao Kiến Hạ lại thấy đáp án này rất bình thường.

"Tớ chưa hỏi cậu trèo lên thế nào, mà tớ hỏi cậu trèo lên đây làm gì?!"

Đúng lúc đó Kiến Hạ nghe thấy cách hành lang không xa truyền đến âm thanh người nói. Cô lập tức bỏ Lý Nhiên lại, khóa cửa lại.

Quả nhiên, một lát sau có người gõ cửa.

"Kiến Hạ, có ở đấy không? Dầu gội đầu của cậu sao lại rơi trên đất vậy?"

Kiến Hạ nghe ra là cô bạn Trịnh Gia Thù tình khác cùng lớp với mình.

"Trần Kiến Hạ phải không? Có muốn đi ăn cơm với bọn tớ không?" Đây có lẽ là tiếng của cô bạn khác của lớp 2.

Nhà ăn nhà trường buổi tối chỉ mở cho một bộ phận giáo viên trẻ tuổi và học sinh ngoại thành, buổi sáng Kiến Hạ đã hẹn với Trịnh Gia Thù buổi tối ăn cơm cùng nhau.

Kiến Hạ cắn chặt môi không lên tiếng, may mà Lý Nhiên khôn ngoan không nói tiếng nào.

"Lạ thật!"

"Trước tiên chúng ta nhật lại đồ cho cậu ấy đã, tránh lát nữa bị mất."

Tiếng bước chân xa dần, Kiến Hạ thở phào, đột nhiên nhớ lại câu của Lý Chân Bình "có chỗ dựa vững chãi đúng là khác."

"Cậu là chỗ dựa vững chắc à?" Kiến Hạ nhẹ giọng hỏi.

Lý Nhiên tức sôi máu: "Vững cái đầu nhà cậu!"

Mặc dù Lý Nhiên luôn dùng lời lẽ thô thiển để trả lời câu hỏi, Kiến Hạ cho rằng đây là câu trả lời phủ định nhưng thật ra trong lòng cảm thấy được an ủi rất nhiều.

Được lắm, thì ra vẫn có thể nói lí lẽ, đúng không nhỉ?

"Lát nữa mọi người đều đi ăn cơm, cậu mà không đi nhanh thì sẽ bị người khác nói tớ che giấu cậu đấy. Cậu không quen tớ, ngay từ đầu đã không quen tớ rồi, đi nhanh đi."

Trần Kiến Hạ dứt lời, Lý Nhiên liền soi cổ mình qua hình ảnh phản quang qua điện thoại, dường như không để ý Kiến Hạ nói gì, biểu hiện trên mặt ngày càng đáng ghét.

"Trần Kiến Hạ, cậu nhìn xem, cậu khiến cái cổ của tớ giống như bị treo lên đây này. Cậu nhìn cái dấu vết trên cổ tớ đây nàyyy!"

Mặt của Lý Nhiên gí sát lại gần, chỉ trở vào cổ mình kêu gào, Kiến Hạ cực kì lo lắng người khác nghe thấy.

"Cậu có làm nũng cũng không có tác dụng, mau đi nhanh!" Cô thấp giọng quở trách.

"Tớ...làm....nũng?!"

Lý Nhiên dựng ngược lông mày, trống ngực Kiến Hạ đập thành thịch.

Xong rồi, cường quyền muốn giết người.

Khi Trần Kiến Hạ ngồi khóc cùng Lý Nhiên trong quán ăn, y như bộ dạng con thỏ đang sợ sệt.

"Cậu có ăn kiêng không?" Lý Nhiên vô cùng hưng phấn, vừa ngồi xuống đã thích thú mở menu.

"Cậu ăn cái gì thì tớ không ăn cái đấy." Trần Kiến Hạ buồn buồn nói.

"Ô, không có phải không?" Lý Nhiên cúi đầu mở thực đơn, hoàn toàn không nghe thấy Kiến Hạ nói gì: "Ông chủ ông chủ, quán bác có những món gì ạ?"

Ông chủ nói giọng tỉnh Tứ Xuyên: "Hoa nào!"

"Cậu ăn không?" Lý Nhiên quan tâm hỏi.

"Cậu ăn đi, thiếu gì bổ nấy." Trần Kiến Hạ chẳng có tâm trạng để nói chuyện.

"Ông chủ, hai phần hoa nào!"

Không nhìn Lý Nhiên, Trần Kiến Hạ hết giận luôn.

Cô vừa mới chém gió với Lý Nhiên ở ký túc xá, hoặc có thể nói, bị uy hiếp nói chuyện với cậu ta, và trơ mắt nhìn cậu ta dùng dây thép cạy khóa, mở toang cánh cửa phòng giáo viên trong ký túc, trộm đĩa CD "Fantasy" từ trong đó.

CD "Fantasy", phải. Vào giây phút đó Trần Kiến Hạ không kìm nổi chữ thâm trong lòng.

Đm Châu Kiệt Luân, cậu xong chưa vậy hả?

Lúc Kiến Hạ ở bên ngoài nơm nớp lo sợ đợi Lý Nhiên, sợ hãi đến nỗi làm cô thầm chí bắt đầu xuất hiện ảo giác, từ trong ảo giác hiểu được rất nhiều triết lý cuộc đời.

Nếu buổi sáng cô ăn nhiều chút thì sẽ không đói ngất xỉu, sẽ không phải vào phòng y tế, cũng sẽ không gặp cậu ấy.

Cho nên ăn sáng rất quan trọng.

"Cậu nhớ nhà à?" Lý Nhiên đang đắm chìm trong vui sướng.

"Chẳng mấy chốc tớ sẽ bị đuổi học về nhà!"

"Yên tâm đi! Trong ký túc xá không có quản chế, không sao đâu."

"Cậu thì biết cái gì!" Kiến Hạ kích động: "Trong tòa nhà này chỉ có mấy học sinh bọn tớ, xảy ra chuyện gì thì giáo viên nhất định sẽ tra ra. Một khi đã điều tra thì sẽ điều tra đến bọn tớ. Trịnh Gia và các bạn nữ khác cùng đi ăn cơm với nhau, chỉ có mình tớ không có mặt tại hiện trường khi đó, mà khi họ đến tìm tớ thì tớ lại biểu hiện rất lạ. Có quản chế hay không thì chắc chắn tớ cũng chết chắc rồi, cậu có hiểu không hả?"

Kiến Hạ trước mặt Lý Nhiên luôn đỏ mặt khép nép nói được một nửa liền nghẹn lại, lần này cuối cùng tức giận đến mức nhướn người gào lên với Lý Nhiên rồi.

Lý Nhiên hé miệng, Kiến Hạ nói xong liền thở hỗn hển, cậu ta không hề phản bác.

Sau đó liền đập bàn cười lớn.

"Ha ha ha, Kiến Hạ tớ phục cậu cứng đầu thật đấy. Không có mặt tại hiện trường cậu cũng nói ra được, ha ha ha..."

Lý Nhiên cười đến mức khiến gân xanh thái dương Kiến Hạ giật giật, xem ra Kiến Hạ đã tức giận đến mức đỏ cả mặt, anh chàng liền ngưng cười, ngồi thẳng người bày ra cái vẻ mặt nghiêm túc an ủi: "Bạn thân mến ơi, nếu loạn đến mức ấy thì tớ sẽ đi thú nhận, cùng lắm thì trường sẽ đuổi học tớ, dù sao tớ cũng không muốn đi học. Tóm lại, tớ sẽ không khai cậu ra đâu. Với lại, đĩa CD này vốn là của tớ mà, dựa vào cái gì mà thu của tớ, còn không phải là để bản thân nghe à!"

Nhận được sự đảm bảo của Lý Nhiên, sắc mặt của Kiến Hạ cũng dịu đi nhiều, ngẫm nghĩ lại liền đổi chủ đề: "Thầy cô cũng là muốn tốt cho cậu, cậu phải nghe bài trong giờ học chứ!"

"Cậu có biết từ nhỏ đến lớn những đồ bị tịch thu và những vật hối lộ không được cầm đều bị thầy giáo mang về nhà dùng không?! Đây chính là biểu hiện không tôn trọng tài sản cá nhân đấy!"

Trần Kiến Hạ lười chẳng muốn tranh luận với cậu ta. Cả ngày nay cô đã trải qua rất nhiều chuyện, não bộ chẳng thể suy nghĩ thêm nữa, có nên bổ sung chút hoa não không nhỉ?

Đúng lúc ông chủ bưng hai bát hoa não lên, mỡ đỏ, mang theo hương vị tỏi và rau thơm, bụng Kiến Hạ cũng bắt đầu kêu ùng ục.

"Ha ha ha, ăn đi, tớ mời. Cho ngài đỡ sợ." Lý Nhiên đưa cho Kiến Hạ đôi đũa dùng một lần, lại bảo ông chủ cần hai thìa inox.

"Thế thì không được, tớ trả cho cậu phần của tớ." Kiến Hạ lại khôi phục lại tình trạng nhỏ giọng lầm bầm.

"Tại sao?" Lý Nhiên không tức giận, nhìn cô đầy hứng thú.

"Bởi vì không muốn quá thân thiết với cậu."

"Tại sao?"

"Bởi vì cậu rất phiền." Giọng Kiến Hạ ngày càng yếu.

"Tại sao?" Lý Nhiên bắt đầu cười.

"Tại sao cái gì, tại cậu luôn gây họa cho tớ chứ sao!"

"Tớ gây họa gì cho cậu chứ!"

"Chính là việc máy CD, cậu đã gây họa cho tớ cả ngày trời."

"Ừ, cậu trả lại cho tớ đi!"

"Trả thì trả." Kiến Hạ vừa nói vừa cúi thấp đầu, dùng thìa inox xúc một miếng hoa nảo nuốt vào, bị cay tới mức đỏ cả mặt, liên tục ho khan. Miếng hoa nảo mềm mềm bị sặc ra, rơi trúng vào giày Lý Nhiên.

Lý Nhiên đi giày thể thao nhưng là kiểu dáng Kiến Hạ không biết, từng miếng da ghép lại đều là da lộn màu đen, một miếng hoa nảo bắn vào, lau thế nào cũng không sạch.

Lý Nhiên lặng lẽ lấy giấy ăn trên bàn, cúi người gạt miếng hoa nảo ra.

Trái tim Kiến Hạ run rẩy.

Đôi giày này xem ra rất đắt.

Lý Nhiên ngẩng đầu, cười híp mắt nhìn Kiến Hạ.

"Đôi giày này trị giá 1500 tệ."

"Tớ lau cho cậu."

"1500 tệ."

Không biết là bị dọa hay là cay tới mức nghẹn lại, Kiến Hạ rưng rưng khóe mắt.

Thật là đen đui.

Cô cúi đầu suy nghĩ thật lâu, cắn răng.

"Tớ đền cho bạn."

Lý Nhiên cười như bị trúng gió.

Trần Kiến Hạ cúi đầu ăn từng miếng từng miếng hoa nãi, bên tai luôn nghe thấy tiếng Lý Nhiên cười đến mức không thở ra hơi.

"Tớ đền cho cậu!" Cậu ta bắt chước giọng nói Kiến Hạ: "Chẳng phải 1500 à, tớ đền cho cậu!"

Kiến Hạ tức đến mức ngón tay cái dùng lực suýt nữa biểu diễn màn dùng siêu năng lực bẻ cong cán thìa trước mặt cậu ta.

"Tớ hỏi cậu, luôn phải lo lắng như thế mà không thấy mệt à?" Lý Nhiên nhìn về phía Kiến Hạ thăm dò, dáng vẻ nghiêm túc nghiêm cứu vấn đề khiến Kiến Hạ càng khó xử. Cô nhanh chóng vùi đầu vào trong bát, nóng lòng muốn thoát khỏi tình cảnh tồi tệ, liền gượng gạo chuyển chủ đề: "Máy CD kia, tại sao cậu lại nói dối là của chị cậu?"

Lý Nhiên thật sự không cười nữa.